

ADVENTHÍRŰK

A+MAGYARORSZÁGI+H.N.+ADVENTHÍRŰK+GYŰLEKEZETI+KÖZLÖNYE

TIZENÖTÖDIK ÉVF. 4. SZ. 1938.

OKTÓBER—DECEMBER

Szükséges az aratási hálamunka!

Kezdetét vette ismét az aratási hálahadjárat. A gyengékben talán felmerül ez a kérdés, hogy miért kell már megint az aratási hálamunkával foglalkoznunk?

Különböző okai vannak, amiért ezt a hálamunkát végeznünk kell.

Missziómunkáink 50%-a függ ettől. Ha csupán sorainkban akarnánk ezen nagy összeget összegyűjteni, ez képtelenség lenne és így a mű előrehaladását 50%-ban csökkentené.

Tekintetbe veendő még a krisztusi közösség némely tagjának gyengesége is. Sajnos hajlamosak arra, hogy igen kevés, vagy éppen semmi érdeklődést ne tanúsítsanak a világ megmentése iránt.

Krisztus az ő népét az evangéliumi szegénység áldásaiban részesíti. Ha oly gazdagok volnánk, hogy a mű továbbvitelét illetőleg határtalan eszközökkel rendelkezvén, nem lenne szükségünk mások segítségének igénybevételére, akkor bizony millió és millió lenne azon emberek száma, akik nem halhatják az advent üzenetét. Az aratási hálamunkával több lelket nyerünk meg évente, mint bármely más munkával.

Ha közösségünk tagjai elfogadva az áldásokat az Úr kezéből, elzárkóznának és nem lennének hajlandók azokat továbbadni, akkor az áldás: átokká válna számunkra.

Igy a 4. és 5. században, miután Konstantin elismerve a keresztény egyházat, a keresztény vallást tette egész birodalmában kötelező állammivallásá, már nem érezték a tagok további szükségességét az evangélizálásnak, a missziómunkáknak és ez eredményezte aztán a nagy bukást.

Közösségünk hamar elveszítené lelki életét, ha herülné a világgal való ilyen kapcsolatot!

Ha mint Krisztus tanítványa indulsz el, hogy lelkeket keress fel és nyerj meg az Ő számára, mélyebb betekintést nyersz az isteni dolgokba. Hited ezáltal erősödik. Még jobban fogod szomjúhozni az igazságot, és szíved lelked enyhülést fog találni az üdvösség forrásánál. A megpróbáltatások és küzdelmek még inkább arra fognak indítani, hogy imádkozva mélyedj bele Isten Igéjébe, ami által gazdag tapasztalatokban fogsz növekedni az Úr kegyelméből.

A másokért való önzetlen munka megszerzi számunkra a szeretetet, békességet s örök élettel együtt az örök boldogságot.

Krisztus kegyelmében való lelki növekedés egyedüli eszköze a másokért folytatott fáradságot nem ismerő önzetlen munka. Siessünk tehát mindazon embertársaink megmentésére, akiknek e célból szükségük van a mi segítségünkre.

A gyakorlat erőteljes eredményez; a munkálkodás pedig életfeltétel.

Aki lelki életét az által akarja táplálni, hogy örömmel fogadja el a felülről jövő kegyelem áldásait, de azokat nem igyekszik továbbadni, s nem tesz semmit az Úrért, az ilyen úgy cselekszik, mint az az ember, aki csak enni akar hogy éljen, de dolgozni nem.

Lelki aratókra van ma szükség, mert sok az aratni való. Álljunk azért munkába és munkálkodjunk amíg nappal van, mert eljő az éjszaka is, amikor már senki sem munkálkodhat.

Bátorságos lélekkel, szerető szívvel keressük fel embertársainkat, vigyük az üzenetet számukra és bízunk az Úr segítségében, aki megnyitja előttünk úgy a házak, mint a szívek ajtaját.

A vattai „Öregek Otthona” felavató ünnepsége.

Ragyogó nyárvégi pompában kelt fel a nap 1938. szept. 4-én vasárnap reggel. Aranyosabb mosolygással már nem is nézhetett volna le azokra, akik az ország különböző tájairól igyekeztek a borsodmegyei Vatta község felé, ahol virágok és cédrusfenyők környezetében hatalmas park közepén várta az érkezőket a hajdan hercegi, most azonban királyi kastély. Valamikor az Odescalchi család építtette főrangúak szórakozó házául. Ezt a helyet az Úr arra akarja felhasználni, hogy falai közé Krisztus király vonuljon be diadallal szerető szívé emberek útján.

Vatta község a mezőkövesdi járás legészakibb fekvésű helye, a Budapest—Miskolc állami műút mentén. Régi, ősi település a község. Valószínűleg első királyunk idejéből való. Vatha nemzetség egyik tagjáé volt. A nép lassanként megkettőzte a középső betűt és pattogósan mondotta ki: Vatta. Már a magyar pogány lázadások idején erős harcok dúltak a földjén.

A török uralom alatt sokat szenvedett. 300 évvel ezelőtt járási székhely lett és az maradt 1848-ig. Itt született Szemere Bertalan, ki az első magyar minisztérium belügyi tárcáját viselte és 49-ben ő volt a miniszterelnök. A világsi fegyverletétel után ő ásatta el Orsova mellett a magyar királyi koronát.

Erre a Vattára ment vonaton, autóbuszon, autón, motorkerékpáron, biciklin és gyalog az a 200 testvér és meghívott vendég, kik közül legtöbb nem is sejtette, hogy milyen isteni áldásban és testvéri szeretetben pihen majd meg a lelke. Eljöttek: Balaton és Székesfehérvár mellől, ott voltak Eger, Parádsasváry, Abasár, Szolnok és Debrecen vidékéről a testvérek és barátok. Rákospalotáról vonattal érkezett egy csoport. Budapestről autóbuszon és autón utazott fel 35 testvér és látogató. A kedves miskolci és újdíósgyőri testvérek külön autóbuszokon jöttek el, mert ők majdnem teljes számban akartak jelen lenni ezen magasztos összejöveteleken.

Az érkező testvéreket és vendégeket a kastély előtt Michnay László elnök testvérünk fogadta. A rendezői gárda mindent a legpontosabban intézett. A meghívott előkelőségek autója egymásután gördült le. Eljött a Borsodvármegyei Vitézi Szék képviselője: vitéz Buttykay Béla ezredes, székkapitány, vitéz Kiss Vilmos őrnagy, széktartó és neje; Miskolc város képviselője dr. Máday Lajos tanácsnok, a HONSZ részéről Bartha Ferenc igazgató. Ott láttuk a Stefánia jótékony Nőegylet fővédőnőjét özv. Krizsanovszky Józsefnét, megjelent özv. Rudsinski Albinné bárónő, a kastély előbbi tulajdonosa és Jeney Miklós földbirtokos. Budaváry László volt

országgyűlési képviselő Budapestről és Lócsey Elemér főszerkesztő Miskolcra, dr. Sziebert Andor főjegyző és neje, Hosszúfalusy Dezső ny. főjegyző és Sztrányai Béla adóügyi jegyző és dr. Erényi orvos a helybeli vezetők közül jelent meg az ünnepélyes megnyitáson.

Tíz órakor kezdetét vette a bevonulás az istentiszteleti ünnepség helyére. Először a testvérek és barátok foglalták el helyeiket. Utánuk feltűnt az öreg testvérnök nagy csapata. Meghatóan szép volt, amint magyaros szabású egyszerű fekete öltözékben, tisztes pártával a fejükön egymásután bevonultak. Nem egy jelenlevő törölgette könnyeit, amint a 4 sorban ülő drága öreg testvérek boldog során végignézt.

Utánuk bevonult a meghívott előkelőségek csoportja, kik a szószék előtt 4 sorban foglaltak helyet. Ekkor már 10 óra 30 percet mutatott az óra: és elérkezett az istentisztelet ideje. Fent az emelvényen megjelentek vezető testvéreink: Michnay László, Sohlmann Károly, Zarka Dénes, Murányi Árpád és Berghauer Imre. Kezdetét vette a magasztos ünnepség.

1. Sohlmann Károly, jóléti titkár testvér, üdvözölte a megjelenteket. Istennek adott hálát, hogy azon falak között, hol sok előkelő vendég nyert szállást, most Jézus Krisztus látja vendégül az Ő előkelő szegényeit. Népünk nevében kívánja, hogy a vendégek is érezzék Isten áldását és azt, hogy valóban a szeretet hajlékába léptek be, mikor ide eljöttek. — Ezzel a hálaadó és házfelavató ünnepélyt megnyitotta.

2. Az újdíósgyőri gyülekezet éneke következett: Itt e földön nagyon sok a szenvedés... Schmidtné Szóó Gizike vezetésével szívhezszólóan csendült fel az ének.

3. Imához állt fel ezután az összesereglett sokaság. Zarka Dénes testvér foglalta össze hangos szavakban a sok száz megjelent testvér, barátok és vendég fohását, hogy az Úr vegye áldó gondoskodásába és szeretetébe öreg testvéreinket.

4. Költeményt mondott Geisler Frigyesné testvérnő: Kapunyitáskor. Az alkalomszerű sorok szép elmondása mély benyomást tett a hallgatókra.

5. Énekszám következett, melyet Virág Lajos testvér adott elő. „Beteg az ember, jaj nagyon beteg” — kezdetű vallásos szerzeményt dörögte el mélyeséges bensőséggel. Hatalmas erejű kellemes hangján messzire zengett az ének úgy, hogy betegágyaikban fekvő öreg testvéreink is hallották szobáikban.

6. Ezután beszédbe kezdett vezető testvérünk: Michnay László. Oldalakat töltene meg la-

Vitézi Szék, hatóságok, újságírók és prédikátorok csoportja.

punkban a sok értékes gondolat felsorakoztatása, ha szószerint közölnénk hálaadó szavainak összességét. Azért csak kivonatossan közöljük az elmondottakat: „Amikor Jézus Krisztus itt járt a földön és Egyházát megalapozta, akkor két megbízást adott követőinek:

Hirdessétek a bűnösök számára az Evangéliumot!

Cselekedjétek az irgalmasság munkáját!

Urunk szavai nemcsak hangzottak, hanem Maga mutatta meg, hogy mint kell gyakorolni az irgalmasságot. Azóta ezen példa szerint éltek, jártak, dolgoztak mindenütt Isten gyermekei. Fáradoztak, de el nem fáradtak. Jézus üzenetet küldött az apostoli kereszténységnek, hogy sok terhet hordozott szeretetből, amit Ő látott. Azonban az az „első szeretet,” mivel tüzet nem ápolták, lassan elenyészett. Ma 700 millió keresztény él a világon. Kellene, hogy sok milliószorosan legyen a szeretet az emberek között. Nagyobb, mint régen volt. Hiszen gazdagabbak lettünk a tudományokban. A technika jobbra megváltoztatott mindent a világon. Csak szeretetben lett koldús az emberiség. Sívár és szegény a lélek.

Van korunknak sok nagy hibája, de egyse oly kirívó, mint az önzés. Már nem is szégyenlik ezt. Kultuszt csináltak belőle. Megmutatták az események, hogy merre vezet az önzés, ha megőrjíti a népeket. Semmi úgy szét nem választ embereket, testvéreket, házastársakat, családtagokat, nemzeteket, országokat, világrészeket, mint az önzés. Itt vannak a riasztó példák: Ázsia és Oroszország.

Krisztus Urunk azért halt meg, hogy az emberek eggyé váljanak. Nem a szétválasztás, elkülönítés, hanem az egyesülés az Evangélium jelszava.

A tudomány, a művészet, vagyon és születési arisztokrácia megbecsülése mellett van-e tisztessége az erkölcsi arisztokráciának? Vagy ez csak olyan lenézett Lázár a társadalomban?

Van-e annál nagyobb erkölcsi emelkedettség, mintha valaki megismerte Istent és szereti embertársát? Lehet-e ma dicsőbbet alkotni, mint munkálni a Szeretettországot? Ez a munka Isten-

től Magától származik. Isten, azáltal, hogy képerére alkotott minket, azt akarja, hogy gyermekei az isteni természet részesei legyenek. Tehát miként az Úr a földön „körüljárt jót tévén,” úgy kell ma minden embernek ezen isteni természet indításából jót cselekedni.

Ma a legelső kötelesség: küzdeni a romlás ellen és építeni egy megnemesedett társadalmat.

Minekünk, akik az égi hazát tekintjük örökös otthonunknak, és missziómunkánkban idegen népekkel is törődünk, fáj látni nemzetünk romlását. Mi kötelességnek tartjuk a pogány népek megtérítését, de sohasem feledjük, hogy még inkább itthon kell felemelni embertársainkat az Istenimádás és emberszeretet magaslatára. Tudjuk, érezzük, tapasztaljuk, hogy ez nehéz munka. Azonban nem lehetetlen. A nehézségek sziklafalait át kell törni. Krisztus Urunk példát adott, hogy miként kell állhatatosan küzdeve haladnunk.

Istenünknek, Atyánknak példaadása számunkra az, hogy szeretetében egyszülött Fiát adta érettünk, hogy megmenten minket. Megtorpan erre az értelem: úgy szerette a bűnös embert, hogy a mennyet kiürítette érte, miatta. Íme! Így tesz a szeretet! Ad. Mindig ad. Magából, s ha ez kevés: önmagát adja. Nem kér, csak ad.

A mi Atyánk adott: Fiát adta.

A Fiú adott: életét adta váltságul.

Van-e nagyobb szeretet és áldozat, mintha valaki életét adja másokért!

A történelem tele van nagy nevekkal, kik vagyont és életet áldoztak hazájukért. Mindent odaadtak, mert szerették nemzetüket.

Minden embernél jobban szeret az Úr Jézus, aki az Ő szentséges életét áldozta föl érettünk. Ez a példa tanít minket. Azonban nem úgy, hogy mi ezt csak csodáljuk. A dicséretnél meg nem állunk. Tudjuk, hogy cselekednünk kell!

„Szeresd felebarátodat!” — nem hittétel, hanem gyakorlati törvény. Aki cselekszi, él általa. Krisztus Urunk ezt nemcsak a régieknek mondotta, hanem ma mindenhol mindenkinek parancsolja. Jézus Krisztus mindörökké ugyanaz. A helyzet nem változott, mert amiként egykor az apostolok és tanítványok által cselekedett,

A Szeretetház lakói; középen Bojtár tñő áll.

50.000
Ermény
16.720
Reform
Ujry
Böszony
Táblalank
Korcsy
Tang
Tubet
Tar 2
Zal Bona
iroda
3. Kony
kiado
Dél Kín
ai Hír
Szeged
Tuton
orvos
5000.
La thall

úgy most miáltalunk akarja munkálni az irgalmasságot. Jézus ma az Önök és mindnyájunk kezével akar cselekedni. Ne viselkedjék úgy senki, mintha meg volnának kötözve kezei és lábai! Nem lehet olyan nagy a tülekedési lárma, hogy ne hallatszana túl a szegények sírása. Nem lehet úgy elfoglalva senki az 1000 és 10.000 kilométer távolságból jövő hullámok hallgatásával, hogy a mellette jajveszékélő nyomort meg ne hallaná.

Ezért gondviselő Istenünk kegyelméből tekintetünket mi rátok akarjuk irányítani Kedves Öreg Testvéreink! De nem annyira testi, mint inkább lelki szemekkel nézünk Titeket. Fejetek megöszült. Arcotok nyugodt és boldog. Tudtátok-e hit által, hogy a mi Istenünk, az árvák és özvegyek Atyja? Hittétek-e, hogy az Úr gondvisel az övéiről? Tudtátok-e, hogy hit által minden lehetséges, ami Isten előtt kedves? Ez volt a ti vágyatok és ez volt a mi hitünk.

Íme most itt vagyunk mi veletek együtt ebben a kedves hajlékban. A szeretet gondolta ki ezt a tervet, de a hit valósította meg Isten szándéka szerint. Sok nehézség állt az útban. Egy részük elmúlt. Istennek köszönjük meg az eddigi eredményeket. Mi az Ő akaratának és parancsának csak végrehajtói vagyunk.

Köszönöm testvéreinknek és gyülekezeteinknek, hogy adományaikkal és havonkénti állandó hozzájárulásaikkal részt vesznek Isten szent munkájában.

Köszönöm Tábea nőegyleteinknek, hogy hasznos támogatásukkal enyhítik szegény öregeink szenvedéseit.

Köszönöm tisztelt vendégeinknek szíves megjelenésüket. Ezen látogatásukkal együttérzésüket fejezték ki.

Köszöntjük a hatóságok képviselőit. Megjelenésükkel bátorítanak minket az együttes munkálkodásra. Kérjük, ha eltávoznak körünkől, vigyék magukkal ne csak egy nap emlékét, hanem ennek a kis népnek megismerését is, mely azért küzd, hogy e szegény ország építésében is résztvegyen.

Kérem Istent most is, miként mindig, hogy áldja meg az itt lakókat! Adjon testi-lelki békét fáradt testvéreinknek. Látom lelki szemekkel, hogy Krisztus királyi koronája állandóan készül emberek jócselekedeteiből. Az én imádságom az, hogy legyen ezen szeretet-hajlék is egy kicsi drágakő az Úr Jézus koronájában. Ámen.

Mély hatást gyakoroltak e hittel teljes szavak a megjelent előkelőségekre. A beszéd során a vendégek és testvérek szemeiben gyakran ott csillogott az Isten- és felebarátiszeretet gyöngycseppje.

7. Most ifj. Murányi Árpád nagyszerű harmónium kíséretével énekszámot adott elő Bajor Lászlóné testvérnő. A refrain: Égi madarak barátja... most is a fülünkben cseng. Mindenkit lenyűgözött az ének szépsége, a hang csengő bája és az előadás nemes művészete.

8. Utána Murányi Árpád testvérünk, a Ke-

letmagyar Terület vezetője, lépett a szószéki emelvényre. Hálát adott Istennek, hogy az ő feladata lesz gondoskodni az Öregek Otthona lakóinak lelki ellátásáról. De azt is igéri, hogy úgy ő, mint a területen lévő 1000 testvérünk ki fogják venni részüket az anyagi áldozatokból, mert a legszentebb istentisztelet: a szegényeken segíteni. Örömeinek adott kifejezést, hogy a Vitézi Szék két bajtársát és Miskolc városa két öreget szintén beutalt a mi szeretetházunkba, ahol ezek testi és lelki békét nyernek.

9. Berghauer Imre testvér a 127. zsoltár kezdő verseire emlékeztette az egybegyűlteket. Amit Isten épít, amit Isten őriz, az megáll és el nem vesz. Sok házat látott már rombadólni, bár azokat is felépítették. Mi nem így akarunk építeni. Mi Istenben gyökerező hittel hoztuk létre ezen hajlékban a szeretet művét, és tudjuk, hogy hit képes csak fenntartani. Bármerre fogunk járni, mindenütt hirdetjük, hogy az ember szeretet nélkül: semmi, de hittel és szeretettel az égi é. r.

10. Zarka Dénes testvér a Nyugatmagyar Terület vezetője, az evangéliumi követek szavait idézte: Uram, akit szeretsz, beteg. — Igen! Beteg a világ. Beteg szegény népünk. Mi Jézust hívjuk gyógyítani. Ő jön. Betegségünkben az a vigaszunk, hogy az Úr szeretet minket. Mindnyájunknak szüksége van rá. Karjába kapaszkodunk, hogy segítsen. Azonban másokért is dolgozni akarunk és ezt így tesszük, hogy öreg testvéreinken segítünk. Amit így teszünk, azt a nemzetért is tesszük. Visszatérve Nyugatmagyarországra, hirdetni fogjuk, hogy öregeink számára most jobb és nyugodtabb élet következik.

11. Ismét Újdiósgyőr zengett Isten dicsőségére. Égi békét kért az Úrtól e hajlékra. Bár elismert az újdiósgyőri testvérek ének-kara, de ezen előadásért különös dicséretet érdemelnek.

12. Ezután következett a felavató és oda-szentelő ima. Michnay László testvérünk így imádkozott: „Atyánk! Előtted állunk, ki örök szeretei vagy. Kezünket fogod és vezetsz minket. Istenünk Téged dicsérünk. Neked hálálkodunk. Te haladtál előttünk. Te dolgoztál éret-tünk. Áldd meg a szegényeket, a betegeket, meg-fáradtakat! Add, hogy e hajlékban békességet találjanak! Halld meg könyörgésemet, melyben áldást kérek a megsegítőkre! Áldd meg a keze- ket, melyek dolgoznak e műért! Áldd meg a szíveket, kik imádkozva adják adományaikat a Te nevedben szegényeinknek! Könyörgünk el- esett nemzetünkért, hogy a bűnből felkeljen. Könyörgünk a kormányzóért, hogy a békét mun- kálja; a vezetőkért, hogy igazságosak legyenek. Adj Urunk mindenkinek jóakaratot! Áldd meg, akik minket segítenek és térítsd meg Magadhoz elleneinket! Te építsd Atyánk ezt a művet, me- lyet nevedben kezdtünk el! Engedd kegyelmed által, hogy munkánk gyümölcsöt teremjen: ne- ved dicsőségére, néped öröme, szent Fiad, Krisztus Jézus által. Ámen.

Együttes kép a nagy feljárat előtt.

Az odaszentelő ima szavai alatt a hála, öröm és meghatottság könnyei egybeforrasztották a vendégeket, a testvéreket, az öregeket és prédikátorokat. Ekkor olyan pont következett, ami nem volt benne az istentiszteleti sorrendben: felállt vitéz Buttykay Béla ezredes szék-kapitány és a következő kijelentést tette: „Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Az emberbaráti szeretet gyakorlásának célkitűzése: a legnemesebb feladat. Ezen ősi előkelő kastély falai között nem lehetne szebbet, igazabbat alkotni, mint amit az adventisták tettek. Én, aki hazafias lélekkel vettem részt ezen ünnepélyes megnyitáson, kijelentem, hogy mindenben épültem. Ezért hazánk első erkölcsi testületének nevében azt kívánom, hogy az Önök kiváló elnökük és a nemeslelkű lelkészi gárda továbbra is így vezesse felekezetiüket és akkor a Vitézi Rendet mindenkor maga mellett fogja találni.” Mély hatást gyakoroltak e katonás szavak az egybegyűltekre. Michnay testvér így köszöntö meg: Méltóságos Uram! Boldogan hallgattuk Méltóságod elismerő szavait. Köszönöm a magam, a prédikátorok és népünk nevében. Gondunk lesz arra, hogy amiket mondani méltóztatott, azt minden adventista testvérünk olvassa és így e nemes szavakat szívébe zárja.

13. Ezen felemelő jelenet után Sohlmann Károly jóléti titkár az öreg testvérekhez intézett külön beszédet: Valamikor arról álmodoztatok, hogy öregsétekre vajha lenne egy kis nyugalmas helyetek! Az idő múlt. Az öregség közeledett. Egyszerre hallottátok, hogy lesz Öregek Otthona és pedig: kastélyban. Ami álom volt, íme valóravált. Szébb és jobb lett minden, mint ahogy gondoltátok. A régi nemesi kastély most szent cél szolgálatában áll. Tiérettetek van ez így. Látom a kibeszélhetetlen örömet a ti szemeitekben. Tudom, hogy hála tölti el szíveteket Isten iránt és tisztelet a segítő testvérek iránt. Ti sokszor néztek vissza múltba, amely a maga 70—80—88 évével annyi szenvedést takar. Most mindent kárpótol a testvérek szeretete. Ezért vagytok itt ti boldogok. Azonban fontos kötelességeitek vannak. Kérlek titeket, hogy ezen nap emléke ne múljon el nyomtalanul. Hallottátok a

mondottakat. Legyen jelszavatok: Szeretet mindenkéll! Szeressétek egymást! Nem halni, de élni jöttetek ide. Nem a semmittevés, hanem az egymás segítségének nyugdíjasai vagytok. Éljetek itt imádságban, munkában, békében! Ne felejtsetek, hogy rajtatok függ ezen község lakosainak, Borsod vármegye társadalmának és mindenkéll az ítélő Istennek szeme. Ti öregsétekben is sokat tehtek. Most, miután Istennek felajánlottuk ezen hajlékot, átadjuk néktek.

Az öregek soraiból egyszerre felemelkedett a 88 éves Walesek testvérnő és szót kért. Előre jött és az ezredes mellett ily szavakba kezdett: Testvérek! Mi megismertük Istent. Azóta jó nekünk. Most szent helyen vagyunk. Én az Igazságot 35 éve követem. Isten soha nem hagyott el. Mikor befordultam a 80-ik évembe és kérdezték tőlem a fiatalok, hogy hát nem fáradok el ilyen idős korban? Azt feleltem: Nem! Erőt adott az Úr. Köszönöm imádságos szóval Istennek, hogy itt lehetek én és fiatalabb társaim. Köszönöm Michnay testvérünk gondoskodását, aki mióta az öregek ügyével ennyit törődik, maga is megöregedett.

Ezen közvetlen szavak lebilincseltek a jelenlevőket és a talpraesett befejezéskor jóleső derű ömlött szét a hallgatóság lelkében. Elsőnek vitéz Buttykay ezredes szorongatta meg a munkában fáradhatatlan kezeket.

Michnay testvérünk a vendégeknek elmondotta, hogy a mi Walesek nénink miért érdemli meg a megbecsülést? A többi között megemlítette, hogy a testvérnő keze munkájával tartotta el 76 éves gyengébb hűgát.

Miskolc város karitatív társadalmának nevében dr. Máday Lajos tanácsnak szólt az egybegyűltekhez: Kedves Magyar Testvéreim! Az énekük megható szavai: Itt e földön nagyon sok a szenvedés... igazak. A városok és falvak telve küzdelemmel, nyomorúsággal. A nagy szenvedéseket csak hittel tudjuk megszüntetni. Mint Miskolc város jóléti ügyeinek irányítója, jól tudom, hogy az adventisták milyen értékes munkát fejtenek ki nemcsak a kebelbeli, de a kívülálló szegények gondozásában, felsegélyezésében és ellátásában. Ezen alapításukkal pél-

Az Öregek Otthonának személyzete.

dát adtak, hogy hittel, közös akarattal és adakozással milyen gyönyörű intézményt tudtak létrehozni. Köszönet azért az önzetlen támogatásért, amit az adventisták Miskolc városa szegényeinek felekezeti különbség nélkül nyújtanak.

A vendég felszólalók hosszú sorát méltóan zárta be Budaváry László v. országgyűlési képviselő és lapszerkesztő a következő lelkesítő beszéddel: Magyar Testvéreim! Nem kell, hogy rámutassak az Önök elnökének egyéniségére. Ezt Önök tölem nem várják. De, mert én idetartozónak érzem magamat, — mivel itt csupa jó magyar emberrel vagyok körülveve, — ezért elmondom, amit én tudhatok. Engem az Önök elnökéhez régi, 20 esztendő barátság szálai fűznek. Mikor megismertem, egy halk szavú, csendes beszédű ember volt a társalgásban, de pillanat alatt megváltozott, mikor az Evangéliumról kezdett beszélni. Ekkor szeme csillogott, arca lángolt, hangja dörgött. Benne lelkes tanítványt tanultam meg tisztelni. Azóta tiszteletem csak erősödött. Most, hogy itt vagyok, eszembe jut egy kép: Krisztus ül a tenger partján! Egyedül van. A kép alatt ez olvasható: A világ Ura, kinek nincs hol fejét lehajtania. Az adventisták gondoskodásából van hajléka az Úrnak: itt. Aki a szegényt befogadja, az az Úrnak ad hajlékot. Babelben tornyot akartak építeni, hogy az égbe felmenjenek. Michnay László és lelkes társai vezetésével ez a kis nép házat szerzett, hogy az Isten oda lejjön. Én még ilyen meleg otthont, szerető helyet öregek részére nem láttam. Bárcsak ebben a boldogtalan hazámban sok ilyen szeretet-otthon létesülne! Ha a szeretet széjjel áradna az országba, nem volnánk szegény, fáradt, nyomorgó emberek. Baj ott van, hogy csak mondják, de nem cselekszik az evangéliumi parancsot. Mint vallásos keresztény ember azt kívánom, hogy az Isten áldja meg az Önök vezetőjét, fáradhatatlan lelkészeit és a kicsi adventi népet.

Ekkor, a lelkes beszéd után egri Kocsis Etus testvérnő jött előre és szíves szavak kíséretében a szép nap emlékére gyönyörű bekerétezett kézimunkáját nyújtotta át Michnay testvérünknek, mely e szavakból állott selyemre festve: Emléke a Szeretetház alapítójának, Michnay Lászlónak; a testvérek. Eger, 1938. aug. 1.

14. Utána a nemzeti imádságot énekelték. Az egész istentisztelet alatt valami olyan buzgóság töltötte be a szíveket, amit konferenciáinkon szoktunk átélni. Éreztük a zsoltaros jövődőlésének beteljesedését: „Mert megvidámitottál engem Uram a te cselekedetteddel, a te kezdednek műveiben örvelem. Mely nagyok Uram a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid.” Zsolt. 92.

Ilyen imádságos bensőséggel, lelki vidámsággal ért véget a felavató ünnepség.

Minden testvér bizonyosságot nyert arról, hogy mily hatalmas eszköz ez az intézmény az adventi mű életében. Sok helyen nincs szabadságuk a gyülekezeteknek, nincs ígértetés,

tilos a missziómunka. A hatóságok velünk szemben előítéllettel vannak telve. Most az Úr gondoskodott olyan alkalomról, amelyre fel kellett figyelni. Amit népünk eddig adott az Öregek Otthona felállítására, ez az anyagi áldozat már sokszorosan megtérült azon elismerések által, melyet az adventi nép kiérdemelt, amit az Evangélium hirdetésére fog gyümölcsöztetni. Most lett nyilvánvalóvá, hogy ezen szeretetház felállítása nem csupán népünk jószívűségének a kifejezője, hanem isteni eszköz arra nézve, hogy az örök igazságok és az Úr Jézus eljövetele hirdettessék majd szabadon az egész országban!

Viszontlátás — Ismerkedés — Boldog órák a házban és a parkban.

Egyik miskolci előkelő vendég, miután végig kalauzolták és mindent megtekintett benti, így kiáltott fel: „Önök paradicsomot rendeztek be az öregek számára!” Megkérdezte, hogy miből tartják fenn ezen áldásos intézményt? Mikor megtudta, hogy a gyülekezetek mindegyikében a hűség tagok havonta 50 fillért adnak az Úrnak ezen áldásos célra, a következő kijelentést tette:

„Hallottam, hogy az adventisták milyen lelkiismeretesek az adakozásban. Bennük van szeretet, ami — sajnos — a világban nincs.”

Másik csoportban aziránt érdeklődtek, hogy ki intézi az okszerű gazdálkodást és kinek a gondolata volt a tehenészet és a növénykiosztások beállítása? Az egyik úrinő megállapította, hogy a parkban a borókától kezdve a libáni cédrusig a világ minden érdemes fenyőfajtája képviselve van.

A meghívott vendégek és a testvérek állandóan hullámzottak egyik helyről a másikra, de nem tudtak betelni a sok szépséges látnivalóval. Az érdeklődés mindig az öreg testvérek felé irányult. Mindenki mindenkivel akart pár szót váltani. Sokan most ismerték meg egymást személyesen, bár hallottak már egymásról. A nagy örvendezésben az evésről is megelégedtek volna, ha fel nem hangzik a csengetés, ami jelezte, hogy várja az ebéd a kedves öreg testvéreket, akik bevonultak az étkezőtermekbe. A vidékről jött testvérek és barátok a kastély padjain, nyugszékein találtak kényelmes helyet az ebéd elfogyasztására. A fekvő betegeket és gyengélkedőket ápolónőjük a kedves Blahos Ilona testvérnő látta el.

A megjelent előkelőségek, a Vitézi Szék képviselői, a hatósági kiküldöttek, újságírók részére a földszinti teremben adott ebédet az Öregek Otthona. Minden vendég mellett egy prédikátor testvérünk ült, hogy így a beszélgetés kapcsán sok, eddig ismeretlen vonatkozásokról felvilágosítást tudjon kapni a kedves érdeklődő. Az asztali ima után élénk eszmecsere fejlődött ki. Később helyéről felemelkedve Michnay

László testvér köszöntőt mondott: hálát adott Istennek és áldást kért a kormányzóra. Szavait a jelenlévők állva hallgatták végig.

Ezután sűrűn hangzottak el a köszöntők. Sohlmann Károly üdvözölte a vendégeket és az adventi nép örömét fejezte ki, hogy a figyelem kezd az Úr ügye felé irányulni.

Budaváry László v. országgyűlési képviselő hatásos szavakban válaszolt a vendégek nevében. Avval kezdte, hogy a világban kint sokat beszélnek a szeretetről. Itt bent az adventisták: cselekszenek. Elmondott egy történetet: Fáraó meg akarta örökíteni tetteinek emlékét és parancsot adott, hogy minden építész, szobrász, művész, alkosson egy tervet és mutassa be. Eljött a bemutatás napja. Egymás után szemlélte meg a terveket, mikor tekintete egy hatalmas kősziklára esett, amely alaktalannak látszott. Arra a dühös kérdésre, hogy ez mi, azt válaszolták, hogy ez is egy terv. A fáraó szó nélkül kivégeztette azt, aki ezt az alaktalan kőtömböt csinálta. Most 4000 év után, mikor ásatás közben rátaláltak e köre, szétverték és a belsejében aranylapon bevésve megtalálták a Fáraó tetteit megőrkítő sorokat. Minden emlék elpusztult, de ami bent el volt rejtve, az megmaradt. A megható történethez ezeket fűzte a szónok: Ilyen az adventi nép élete. Bántják, elnyomják, sőt üldözik, amiért bensejében, szívében van elrejtve az Isten törvénye, a haza- és emberszeretet. Ő látja, hogy ez a kis nép azért képes sokra, mert isteni szeretet él a szívében. Ahol pedig ez van, ott hazaszeretet is van. Köszönti az adventi népet és kívánja, hogy a szeretet zászlaját lobogtatva munkálkodjék továbbra is.

Dr. Máday Lajos, Miskolc város tanácsnoka emelkedett szólásra. Örömének adott kifejezést, hogy mint a város szegényügyeinek irányítója oly hatalmas segítséget kapott, mint az adventisták. Első helyen Bojtár testvérnő vezetésével dolgozó Tábea nőegyletet köszöntötte, mely anyyi jót tesz Miskolc városában. Isten áldását

kérte az egész adventi népre, hogy még sok jót tehessen.

Vitéz Kiss Vilmos őrnagy csodálkozással említette üdvözlő szavaiban, hogy ez a 2600 tagú felekezet ennyire hasznos, nemzetépítő munkát tud végezni. Például lehet odaállítani, hogy mire képesít az istenhit, a törvénytisztelet és az önzetlen szeretet. Köszöni a Vitézi Szék nevében, hogy két öreg bajtárs szerencsés lehet beköltözni az adventisták szerető gondoskodásába.

Befejezte a köszöntők hosszú sorát az Advent Hírnök szerkesztőjének felszólalása, ki megemlékezett azokról, akik előkészítették ezen ünnepélyes felavatásra a házat és gondoskodtak a díszítésről, ebédéről, felszolgálásról és sok száz női figyelmességéről. A kedves Roóz, Matisz és Bojtár testvérnők az elismerést siettek áthárítani azokra a segítő testvérekre, akik mind igyekeztek dolgozni az Urért.

Az ebéd vége felé Virág Lajos testvér néhány adventi éneket adott elő, ami nagy tetszést váltott ki.

Nehezen ment az asztalbontás. A vendégek és testvérek oly mélyen belemerültek a kérdegetésbe, hogy nem vették észre az idő rohanását. Pedig hátra volt még a fontos cselekmény: lefényképezni az öregeket és az összes jelenlévőket. Miután különféle szép felvételeket készítettek, a meghívott vendégek autókön eltávoztak.

Eddig csupa öröm volt minden. Most következett a szomorúság: a búcsúzás. Az öregek érezték legjobban, hogy mennyire fáj az elválás. Ki leányától, fiától, ki vérszerinti testvérétől vett könnyes csókok között búcsút. Legtöbb a hittestvérétől tudott elköszönni. Nagyon nehezen ment a búcsúzkodás, de itt volt a visszaindulás pontos ideje és menni kellett. Majd csók és ölelés, sok-sok kézzsoritás, tömérdek intégetés és már zúgott a motor.

Isten segítségével mindenki visszaérkezett, hogy tovább dolgozzon, törödjön és segítsen az Úr áldott művén, Evangéliuma terjedésén.

V. Gy.

GYŰLEKEZETI ÉLET

MUNKA A KELETI TERÜLETEN. „Az pedig az örökélet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél a Jézus Krisztust.”

Jézus az Ő főpapi imájában arra kérte az Atyát, vezesse az embereket ismeretre, s ezáltal az üdvösségre. Ismerjék meg az Atyát, azért bízta meg az Ő követőit az örök evangéliumnak hirdetésével, ami üresen nem tér vissza, hanem elvégzi azt a munkát, amire adatott. Így a keleti területen is tapasztaljuk az Úrnak a segítségét és látjuk azt, hogy az Ő kegyelme még tart és mindenütt vannak lelkek, akik az Urat megismervén, neki szolgálni is akarnak.

A második negyedében a következő helyeken volt keresztség és felvétel. Miskolcon Pechtol atyafi keresztelt meg 6 lelket és kettőt szavazás által vett fel. Debrecenben Stoics atyafi keresztelt 8 lelket. Medgyesegyházán Halász atyafi keresztelt 4 lelket. Hódmezővásárhelyen Albrecht atyafi keresztelt 4 lelket és kettőt szavazás által vett fel. Alulírott Szolnokon keresztelt 2 lelket, kettőt pedig Makón. Felvételek voltak még: Egerben 3 lélek, Gyulán 1, Békésen 1, Kiszomboron 1, Orosházán is 1 lélek. A teljes eredményünk a második negyedben 37 lélek. Áldja meg az Úr ezen lelkeket, hogy mindvégig kitarthassanak az igazságban és hogy üdvözüljenek.

Nagyon örülünk minden léleknek, de különösen annak, hogy az új helyeken: Debrecenben és Szolnokon megáldotta az Úr munkánkat. Szolnokon már régebben volt kis gyülekezetünk, a testvérek azonban a munkalehetőség miatt más helyekre költöztek, úgy, hogy csak egy testvérnő maradt meg ott. Azt az egy testvérnőt is elszólította az Úr az élők soraiból és így az volt a látszat, hogy itt végérvényesen bezárultak a kapuk az igazság számára. Éveken keresztül utaztam át azon a városon és mindig arra gondoltam, „vajha az Úr itt megajándékozna bennünket.” Ma pedig 7 kedves lélek dícséri ott az

Debreceni keresztelendők.

Urát és a kilátások szerint, rövidesen megszervezhetjük a gyülekezetet.

Debrecenben is sikerült nekünk egy nagy termet kibérelnünk, ahol 160 széket tudunk elhelyezni. Eddigi termünkben csak 80 szék volt és sokszor kellett szomorúan nézni, hogy sokan akik jöttek az isteni ígét hallgatni, visszafordulnak és elmennek, mert a terem már zsúfolásig megtelt. Reméljük, jövő ilyenkorra az új terem is kicsi lesz és hogy még egyet kell bérelni, s így két gyülekezetben fogják a testvérek dícsérni az Urat.

Nagy öröömre szolgált az elmúlt szombaton, amidőn Egerben is 3 lélek jelentkezett a keresztségre. Hosszabb időn keresztül szünetelt ott a munka, most pedig mintha a k. testvérek új erőre kaptak volna, nagyobb termet kérnek és dolgozni akarnak.

Ha az Úr bennünket megáld és a k. testvérek is velünk együtt kitartanak a munkában, úgy az év végéig még bő lelki aratásban lehet részünk. Sajnos tapasztalunk kell, hogy az arativaló sok, ami nagy örömet okoz nekünk, de kevés a munkás. Kérjük azért az Urat, hogy még sok munkást küldjön, a keleti területre.

Murányi Árpád.

AZ IFJÚSÁG 1938. ÉVI TÁBOROZÁSA! Július elején indult el az ifjúság kb. ötven tagú csoportja, hogy a vattai Öregek Otthona meglátogatása után, a Bükk hegységben, Lillafüred közelében lévő Szentlélek hegyen töltsék a táborozás idejét. A nagy meleg mit sem változtatott az emelkedett hangulaton s az Emőd-Vattai-út fáradalmait nagyon jó volt kipihenni a kastély hős falai között. A repkénnyel befuttatott kastély, az azt körülvevő díszfenyőkkel egyetemben, mindenkit elbűvölt szépségével. Halát adott mindenki az Úrnak, hogy ily szép helyekkel ajándékozta meg gyermekeit. A szép két nap után, melyet ott töltött a csoport a miskolci testvérekkel megszaporodva, Miskolc Lillafüreden át, felment a Szt. Lélek hegyre. 700 méternél magasabb helyen, magaslati levegőn vertünk sátrat, hogy testben-lélekben közelebb legyünk a Magasságoshoz.

Reith J. atyafi, a Román Unio ifjúsági titkára, volt vendégünk, ki a magyarországi prédikátor testvérekkel együtt szolgált az Íge szépségeiből, kiknek ezúton is köszönetünket fejezzük ki az általuk nyert áldásokért.

Az aggteleki kirándulás tarkította a programot. A Cseppkőbarlang szépségeit leírni nem lehet. A tábortüzek mellett komoly, vagy hangulatos és néha tréfás számokkal töltöttük el az estéket. Nappal a komoly bibliatanulmányok után a jó levegőn testmozgás végett játék következett. Egyik szép délutánon kibontakozott felhőköpenyéből a csipkés taréjú Magastátra.

A kiránduló ifjúság Vattán.

Havas csúcsai távolról intettek felénk s mi örömmel gyönyörködtünk benne.

A ragyogó ég és ragyogó kedv környezetében megszületett a táborozás éneke, ez az induló:

Fel, fel, fel, fel, fel ifjúság
 Jézus a szívünk királya!
 Fel, fel, fel, fel, fel ifjúság!
 Nyíljon a szívünk imára!
 Fent felettünk ragyog az ég,
 A szívünkben szeretet ég,
 Fel, fel, fel, fel, fel ifjúság!
 Jézus a szívünk királya!

A jó kedvet az sem rontotta el, hogy az utolsó napon megnyíltak az ég csatornái és bőséges áldásban részesült a szomszéd föld. Kissé átázva bár, de törhetetlen kedvvel indult el a csoport a budapesti vonattal s a kiderülő égen felragyogó napot az újból vidáman felcsendülő induló fogadta.

B. L.

KERESZTSEG TÁPÉN. Július 23-án a kedves Domonkos testvérek tiszaparti házának udvarán gyülekezett össze mintegy 14 különböző helységről 90 főből álló ünneplő sereg. Eljöttek, hogy szem és fültanúi legyenek 5 kedves testvérünk vallástételének és a szt. keresztségben való eltemetkezésüknek. A kerítésen túl, a Tisza töltes oldalán is voltak hallgatók, kik tisztos távolból, de illedelmes komolysággal hallgatták végig az istentiszteletet. Délben lementünk a

Keresztseg Tápén.

Tiszára, hol Jézus Krisztus példája szerint testvéreinket is megkereszteltük az Úr dicsőségére. A szegedi gyülekezet 5 lélekkel szaporodott.

Délután Úrvacsora volt a szegedi és tápéi testvérek részére, majd boldogan oszlott szét a kis csapat. Mindannyiunk szívében öröm kél, ha e kis rögtönzött konferenciára visszagondolunk.

MISKOLCIAK KIRANDULASA VATTARA.

A miskolci és környéki gyülekezetekből testvérek és barátaink vegyesen, mintegy negyvenöt főnyi csoport, autóbuszon kirándulva felkerestük a vattai Öreges Otthonát. A kastély parkjában igen kellemes fogadtatásban részesülve nyugodt napot tölthettünk az ott nyaraló testvérekkel együtt a gyönyörű környezetben. Délután ifjúsági tagok szolgáltak egy kis rögtönzött ünnepélyvel. Eljött az este s válnunk kellett. Énekelve tért vissza mindenki otthonába a jól eltöltött nap emlékével.

BÉKÉS ÉS KÖRNYÉKE ÜNNEPSÉGE.

Augusztus hó 21-én gyönyörű napsütéses reggelre virradtunk, mit hálás köszönettel vetünk mennyei Atyánktól, mert az egész hónap, pár nap kivételével borús-esős napokkal telt el. Ez megkétszerezte szívünkben az örömet, hogy a kéklő égen arany napsugarak omlanak az egész határra és éreztük a lágy szellők símogásából, hogy nagyon szereti az Úr minden teremtményét. Sietett is mindegyikünk, hogy a nagy természet templomában először is szívünk háláját Urunk dicsőségére együttesen elmondhassuk és szíveinkben hozott örömeinket egymás között megoszthassuk. D. e. 9—10-ig áhítat volt; 10—11-ig ártatlan szórakozás és ez alatt pedig szorgoskodtak az ebéd elkészítésével a jókedvű szakácsok. 1—2-ig volt az ebéd 3—5-ig volt az *ünnepléy*; szépszámmú idegen hallgatóság is részt vett áldásos óráinkon. A képen látható az aratás által szerzett 700 pengős harmónium. Minden örömünk az Úrtól van, ezért legyen minden dícséretünk az ég és föld Uráé. Halász Lajos.

A békési és bcsabai ifjúság.

KERESZTSÉG A BALATONON. Borongós esős hét után, kellemes, örömteljes napra virradt és gyűlt össze Isten népe Csopakon 1938 aug. 27-én szombaton. A ragyogó napsugár mintegy Isten szeretetének sugárözönét hintette lelkünkbe. Öröm napunk volt — keresztség napja. Székesfehérvárról, Nemesvámosról, Szentgálról összesen hét kedves lélek kötött szövetséget az Úrral, temette el régi életét a Balaton hullámaiban, hogy Krisztus által új életet éljen. A keresztségi ünnepélyt a nemesvámosi énekkar tette élénkké, ünnepélyessé.

Ereztük, hogy jó az Úr, népét összegyűjti, megerősíti és elkészíti Országá számára, ahol a fehér ruhákba öltözött sereg új éneket zengedezve megáll Isten előtt. Ugyancsak Keszthelyen szept. 3-án keresztkedett 2 kedves testvérünk.

Herczeg Mária.

UNIO KÖNYVEVANGÉLISTA TANFOLYAM BUDAPESTEN. Nevezetes és felejthetetlen hete volt június 19-től 26-ig a magyar könyvevangélista seregeknek.

Az Unió kolportörkongresszusa joggalviselte „A keresztyén eladásművészet különleges gyakorlati tanfolyama” címet. Az új K. E. vezető, Strahle J. J. testvérünk valóban az eddig megszokott formától eltérően különleges anyagot nyújtott a K. E. seregeknek élettapasztalatokkal gazdag ismereteiből. Az Úr sokkal ajándékozta meg őt és ő nem rejtette a véka alá. A gárda nem csak tanult, de vizsgázott is Strahle testvérünk meglelégedésére.

Közöttünk volt még két kedves vendégünk: a 10 észtendeig nálunk építómunkát végző Wicklein testvérünk és ötletes megjegyzéseiről ismert Krdjelics atyánkfia, ki a Jugoszláv Unió K. E. vezetője.

Aldja meg a Mindenható őket velünk egyetemben, hogy ők mind jó tanítók, mi pedig mint

Strahle J. J.
K. E. vezető

jó tanulók, elvégezzük a reánk bízott feladatot Isten dicsőségére.

Te még nem gondoltál arra, hogy ifjú erőd az Úr szolgálatára felajáld? Ha igen, úgy ne tétovázz: imádkozz és cselekedj! Az Úr téged is hív: Jöjj!

Tóth Gy.

KONFERENCIÁK A NYUGATMAGYAR TERÜLETEN. Ez évi kerületi konferenciánk 1938. szeptember hó 9 és 10-én volt Székesfehérvárott, melyen az Unió részéről elnökünk, Michnay testvér, valamint Sohlmann testvér, az osztályok titkára volt jelen. A szombat délelőtti istentiszteletet Michnay László testvérünk tartotta meg, mely alkalommal az egész gyülekezet egyöntetűen ajánlotta fel magát újolag az Úrnak.

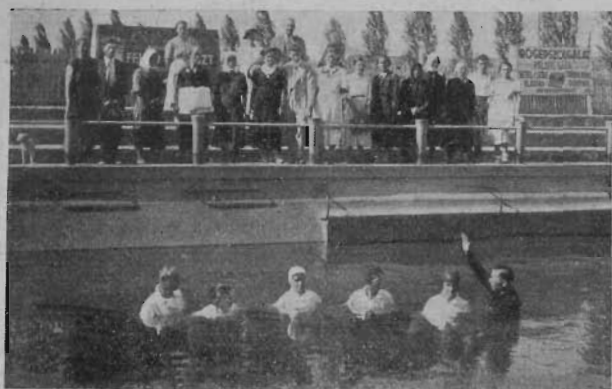
A nemesvámosi gyülekezet vénjét, Egyed Károly testvért, valamint a telekipusztai gyülekezet vénjét, Majoros István testvért a délután folyamán szenteltük fel a gyülekezet szolgálatára, mely alkalommal szintén éreztünk az Úr Lelkének erejét. Este ifjúsági ünnepélyünk volt, melynek ünnepi beszédét Sohlmann Károly ifjúsági titkárunk tartotta meg.

Kaposváron is volt konferenciánk, ahol a fentnevezett testvéreken kívül még a Középmagyar Terület előljárója, Berghauer Imre testvérünk is jelen volt, ki péntek este és szombaton szolgált Isten igéjéből, mivel Michnay László és Sohlmann Károly testvérek, valamint e sorok írója is csak vasárnap reggelre tudtak a kaposvári konferenciára utazni. Mindkét helyen igen örültek a testvérek a jó lelkiületnek, mely megnyilvánult és annak a vágyuknak adtak kifejezést, vajha többször volna ilyen összejövétel, hogy Istennek igéjét békességgel tanulmányozhassák. Székesfehérvárott ez alkalommal kb. 70 tag volt jelen a szombatiskolában, kiknek adakozása 20 P-t tett ki és Kaposvárott a szombatiskolában kb. 90 tag volt jelen, kiknek adakozása 12 P 35 f-t volt. Szívünkben azzal a vágygal zártuk áldásos összejöveteleinket, hogy az Úr áldja meg az Ő művét a Nyugatmagyar területen is.

Zarka D.

HIRDETÉS: Tizennyolc éven felüli atyafit vagy komoly barátokozót keresek béresnek, aki szereti a jószágot és ért a mezei munkához. Nőtlen legyen! Cím: Kalicka Sándor testvér, Deszk.

KERESZTSÉG KAPOSVÁRON. Kaposváron folyó év július hó 9-én kedves és örömteljes napunk volt. Ezen alkalommal 6 kedves lélek kötött szövetséget az Úrral. A keresztelendők között volt egy fiatal világtalan leány is. A keresztség a túskevári szabad fürdőben történt. Ott temettük el a hullámsírba az ő embert, hogy onnan mingyárt feltámadva Krisztus szerinti új életben járjon. Innen visszamentünk az imaházba, hol megtörtént az új testvérek felvétele, utána lábmosás és úrvacsora volt. Délután megható volt a fiatal vak testvérnő szavalata, amit egy budapesti vak testvérnő írt neki keresztsége alkalmára. E napnak áldása mély nyomot hagyott mindenkinek a lelkében. Szívünk telve

Keresztség a túskevári szabad fürdőben.

van hálával ezen kedves lelkekért, s legyen az Úré értük a dicsőség és hála. *Buzgó M.*

PRÉDIKÁTOROK KÖLTÖZKÖDÉSE.

Tudjuk az apostolok életéből, hogy egyik helyről vándoroltak a másikra. Isten evangéliumának hirdetői beteljesítették az Úr parancsát és mentek városról-városra. El kell vinni ma is az üzenetet mindenfelé. Ezért történik meg oly gyakran, hogy munkásaink és prédikátoraink költözködnek egyik helyről a másikra. Viszont az is megesik, hogy az egyik felszántja a szívek parlag ugarát, azután jön a másik, aki beveti abba az Ige magvát. Azonban nem várhatja meg a gyümölcsöt, mert ismét máshová kell mennie. Évenként vannak változások, költözködések a munkás-karban, ami sokszor nehéz a gyülekezeti tagoknak, mert megszerették és megszokták a prédikátort, de nehéz a munkásnak is, mert szeretett volna ott maradni még azon testvérek között. Mégis győz az evangélium szelleme és útnak indul a prédikátor. Mikor odaérkezik az új állomásra, ott szeretettel várja a munkástestvér, ki helyét neki átadja és a gyülekezet, amely már ismeri. Így megy ez állandóan. Ez az egészséges élet jele. Ahol mozog a test, ott dolgozik a szervezet. Egy képet közlünk: Debreczeni Sándor testvérek te-

Prédikátorok vándorútja.

herautón érkeznek meg Kaposvárra, ahol Buzgó Mihály testvérék fogadják őket szeretettel. Erre az autóra csomagolt fel azután Buzgó testvérnő és mentek Hatvanba. Áldással jönnek és áldással mennek a békehírnökök.

CÍMVÁLTOZÁS. Huenergardt atyafi új címe: *J. F. Huenergardt, 843 3/4 West Santa Barbara Avenue, Los Angeles, California.*

KERESEK egy komoly, szorgalmas és ügyes fiút asztalos tanulónak. 14—17 év között legyen! Tanoncidő és egyéb feltételek megegyezés szerint. Műhelyemben mőbútort nem készítek, de finom munkákat és épület-anyagokat gyártok. A tanulót komolyan, szombatünnepléssel, mint saját gyermekemet nevelem és tanítom. Cím: Kiss Imre épület és bútort asztalos, Sarkad.

ELADÓ egy német „Nagy képes biblia” (Tausend Bilder Bibel) igen olcsón! Megtekinthető a kiadóhivatalban.

MINDENNEMŰ kárpitosmunkát készít, hívásra házhoz megy *D. Kovács Sándor* testvér, Budapest, VII., Cserhát ucca 21. és Rákoscsaba, Zrinyi u. 38. Kész munkák állandóan raktáron.

Halálozás.

Balatonfüreden elhunyt Müller Mária tv.-nőnk 31 éves korában. 12 évig volt igazi hű követője Megváltójának.

*

Várpalotán meghalt Rédlí Józsefné testvérnő 42 éves korában. 10 évig volt tagja közösségünknek.

*

Medgyesegyházán jún. 22-én ifj. Juhász János testvérek gyönyörű 2 hónapos Zsófikája meghalt. Kökönyei testvérnő szolta a feltámasztás ígét a sokaságnak.

*

Kispest. Június 19-én temettük el kedves Sárkány Dezsőné testvérünket.

*

Székesfehérvárott 51 éves korában aludt el a feltámasztás reményében Szűcs Istvánné tv.-nő augusztus 15-én.

*

Mezőtúron 1938. június 5-én kísértük utolsó útjára özv. Nagy Istvánné testvérnőt, aki 85 éves korában aludt el az Úrban békecségyben. A szeghalmi gyülekezetnek volt tagja.

*

Gyomán 1938. augusztus 25-én aludt el kedves Szántai testvérek 4 hónapos kisleánya.

A bibliai őskorban szereplők neveinek jelentősége.

Péleg és *Joktán* neve után, melyek a természettudomány műhelytitkaiba oly nagyszerű fényt vetnek, tovább megyünk, de nem foglalkozunk az ezerfelé szétágazó emberiség történetével és neveik elemzésével, hanem csupán Isten gyermekeinek családfáján fogunk továbbhaladni s csak néha egy-egy érdekesebb és kiemelkedőbb személynél fogunk megállni.

Péleg fia *Réu*, ennek fia *Sérug*, ennek fia *Nákhor*. Neveik értelmét a héberben hiába keressük, ősi nyelvű, eredeti értelmük az idők folyamán elveszett vagy még nagyobb a lehetőség arra, hogy az elpogányosodott emberiség szerteszakadása által előálló különböző nyelvek valamelyikéből vett kölcsönszavak ezek, melyek arra engednek következtetni, hogy az isteni családfára is nagy hatással volt a pogányság.

Nákhor fia *Tharé*, héberül *Terach*, annyit jelent: szorgoskodó. Az elnevezés felületes, tréfálgató lelkületre vall. De úgy látszik, *Tharé* nem osztozik elődjei könnyelműségében, hanem magába szállván, harmadik gyermekét *Ábrám*-nak, azaz magasságos Atyának nevezi el. Előzőleg született két gyermekének *Harán* és *Nákhor* nevét előbbi okoknál fogva nem elemzhetjük.

Ábrám neve a pogányos befolyásból az egyistenhitre való visszatérést jelenti. *Ábrám* mintegy 50—60 esztendővel később született testvéreinél. Lehetséges, hogy *Tharé* magábaszállását az a körülmény is elősegítette, hogy *Ábrám* születése előtt néhány évvel, több ösatya elhalálása bekövetkeztén, az elmélyülésre vezette az őket. Két évvel *Ábrám* születése előtt halt meg *Nóé*, *Péleg* tizenkét évvel és *Nákhor* tizenegy évvel előbb. *Ábrám* születésekor életben vannak még: *Sém*, *Arpaksad*, *Sélah*, *Héber*, *Réu* és *Sérug*. Ez utóbbi kettő kivételével a nevezettek

megérték még azt, mikor *Ábrámot* az *Úr* elhívta és nevét *Ábrahámra* változtatta, ami annyit jelent: sok nép atyja. *Ábrahámot* egyedül *Héber* éli túl, mintegy négy évvel. *Sém* 150 esztendeig él *Ábrahám*mal, tehát annak halála előtt mintegy 25 évvel halt meg. 10 évvel *Jákok* születése előtt. Így állott elő az, hogy *Sém*, aki 98 évig élt együtt *Matuzsálemmel*, (aki viszont 243 évet töltött együtt *Ádámmal*), közölhette a tőle nyert ígéreteket és isteni parancsokat.

Ábrahám felesége *Sára* (fejedelemasszony) 10 évvel fiatalabb férjénél.

Lót nevének jelentősége: elrejtett. Ő *Ábrahám* unokaöccse volt.

Izsák jelentősége: nevetés, felesége *Rebeka* annyit jelent, mint kövér, hizlalt. *Izmael* annyit jelent: meghallgat az *Úr*. Ő az arabok egyik törzsének ösatya. Anyja *Hágár*, *Sára* szolgálója, nevének jelentése: futás, szaladás. Az arabok őt tekintik ösanyjuknak és vitatják, hogy ő volt az igazi felesége *Ábrahám*nak. *Sára* halála után *Keturáht* vette feleségül, neve: szépen illatozót jelent. Gyermekei szintén arab törzsek ösatyjai lettek.

Izsák gyermekei: *Ézsau* és *Jákok*. Születésük a vízözön után 512 évvel később volt. *Ézsau* annyit jelent, mint: szőrös. Mások az „Edom” szóból származtatva „vörös”-nek elemezik.

Jákok: gáncsoló, csaló. Miután nagy lelki tusáján átesett, Isten a megtérő szív külső jeleként új nevet ad neki s ez: *Izrael* (Jeszrael), anyit, mint: Istennel küzdő. Felesége, *Lea*, talán a „fáradni” gyökszóból származik és *Rákhel*, ami annyit jelent: anyajuh. *Lea* szolgálója: *Bilha* = szelíd, *Rákhel* szolgálója, *Zilpa* = utálatos száj.

Ézsau felesége: *Jehudit* (dicséretre méltó), házasság utáni neve *Oholibáma* (sátram, magaslátom), *Bosma* (illat) a khitteus Edom leánya, házasság utáni neve *Ada* (ékesség). *Bosma*, *Nebajoth* huga, másik neve *Mahaláth* (szomorúság). Igen érdekes képet nyújt az akkori idők szokásairól ez és igen nagy körütekintésre készíteti a bibliakutatót, mert sok látszólagos ellentét merül fel és sok kibogozásra váró kérdés adódik.

Bajor L.

GYERMEKISKOLA

1938. október 1.

A sziklából víz fakad; ütközet az amalekitákkal; Mózes látogatót kap.

Szövegrész: 2. Móz. 17. és 18. rész.

Aranyszöveg: Máté 6, 31—33.

Isten ígérete szerint a nép mind beljebb és beljebb hatolt a pusztába, amelyen át az ígért-földjét, Kánaánt elérnie kellett. Olyanok voltak, mint a gyermek; boldogok, míg mindenük volt, de ha valami hiányzott nekik, azonnal zúgolódni kezdtek Mózes ellen.

Így volt akkor is, mikor vizük elfogyott és a pusztában nem találtak vizet.

— Miért hoztál ki bennünket Egyiptomból? — így zúgolódtak Mózes ellen. Mózes pedig hangosan imádkozott: „Mit tegyek ezzel a néppel, hiszen majdnem megkövez engemet?” Ekkor az Úr megint vesszejét vétette Mózesrel elő, hogy a nép előtt egy sziklát megüssön. És mikor Mózes ezt megtette, annyi víz folyt elő a sziklából, hogy az egész nép, még az állatok is ihattak. Ez pedig úgy történt, hogy a víz az Istentől jött, de Mózesnek kellett azt hittel és az Úr vesszőjével a sziklából előhozni.

Mivel olyan gyakran panaszkodtak az Úr ellen, Isten rájuk küldte a közelben lakó amalekitákat. Mózes azt mondta Józsuének: „Válassz férfiakat és ütközz meg Amalekkel, én pedig a halom tetején állok és az Isten pálcája a kezemben lesz.” Istent az amalekiták is ismerték, csak hogy nem szolgáltak neki. Hát most meg akarta nekik mutatni az Úr, hogy a győzelem nem emberi erő, hanem csak Ő általa van. Józsué kivonult a serege élén, Mózes, Áron és Húr pedig felmentek a halom tetejére. Amíg Mózes karjait felemelve imádkozott, addig győzött Izráel, de, amikor leengedte karjait, akkor az Amalek volt erősebb. Mivel pedig Mózes karjai elfáradtak, Áron és Húr tartották, hogy a nép egészen legyőzhesse az ellenséget.

(A leckék szövegében rövidség okáért csak jelezve vannak a bibliai helyek, amiket fel kell olvasni!)

1938. október 8.

Izráel népe a Sínai hegynél.

Szövegrész: 2. Móz. 19.

Aranyszöveg: 2. Móz. 19, 5.

Izráel népe jó régen vándorolt már a pusztában. Útjuk hol kiszélesedett, hol meg egész keskeny vágásokon vezetett a magas sziklafalak között. De mindenütt egy fehér felhő vezette őket, és ahol az megállt, ott a nép letáborozott, s mindaddig ott maradt, míg a felhő felemelkedve el nem indult.

Egyszer a nép egy nagyon meredek hegységhez ért s látta, hogy a felhő annak legmagasabb csúcsán, ünnepélyesen leereszkedik. Ebből megtudta, hogy ott kell táboroznia. E hely a Sínai

puszta volt. Az óriási hegyek látása a nép eszébejuttatta az Istent, aki mindenkor vezetőjük, gondviselőjük volt. Az Úr is azért választotta ezt a helyet, mert itt jobban beszélhetett népével.

Előbb azonban Mózesrel akart beszélni, aki az Ő barátja volt. Ám, ez okból Mózesnek olyan magasra kellett mennie, míg az Isten jelenlétét mutató felhő őt teljesen be nem fogta. Ott azután mindent megmondott neki az Úr, amit általa a népnek üzeni akart. (4. verstől 6-ig.)

Ezután leszállott Mózes a hegyről és elmondott mindent, amit az Úr általa a népnek üzent. Az izráeliták örültek annak, hogy az Isten hozzájuk beszélt, azért egyakarattal feleltek Mózesnek. (8. vers). Gondolhatjátok, milyen boldog volt Mózes, mikor újra a hegyre menve, elmondhatta az Istennek, hogy a nép mily örömmel esküdött az Úrnak hűséget. A nép engedelmessége és hűsége tett szert az Istennek. (9. v.) Utasításokat is adott az Úr Mózesnek arra nézve, hogyan készítse elő a népet a Vele való találkozásra.

Szinte félelmetesen szép találkozás volt ez, (16—19.) és ehhez hasonló módon sohasem látta többé Izráel megnyilatkozni Istennek hatalmát.

1938. október 15.

A tíz parancsolat adása.

Szövegrész: 2. Mózes 20.

Aranyszöveg: Zsoltár 19, 8.

A multheti leckében láttuk, hogy miként jelentette ki magát az Úr a Sínai hegyen; és hogy az Isten és Mózes szóváltását az egész nép hallotta. Mózes többször felment a hegyre, hogy ott az Úrral megbeszélje Izráel jövőjét. Egy ilyen látogatás alkalmával adta aztán az Úr a Tízparancsolatot.

Az első parancsolat azt jelenti, hogy mi, mindenekfelett szeressük Istent. Mert, ha így szeretjük Őt, szavára mindenkor hallgatni fogunk.

A második parancsolatban a bálványok imádását tiltotta meg az Úr. Mert a körülöttük lakó népek arany, ezüst, fa és kő-isteneket imádtak, ami útálatos az Isten előtt.

A harmadik parancsolatot is elolvassuk. (7. v.) Sokan, beszélgetés közben, haszontalanul emlegetik Isten, vagy Krisztus nevét. Mások átkozódnak vele. Nekünk még imáinkban is félelemmel és tisztelettel kell az Úr nevét kimondani.

A 4. parancsolat a szombat megszentelését írja elő. A 8—10-ig terjedő verseket minden gyermeknek könyv nélkül kell tudnia! A szombat, szent nyugalomnap és azon semmit sem szabad végezni. Ezt a napot nem a pusztában szerezte az Isten, hanem már az Édenben. Itt csak felújította az édeni rendeletet.

Az 5. parancsolat különösképpen a gyermekeknek szól: (12. v.) Látjátok, az Isten nem feledkezett

el a gyermekekről! Ne feledkeztek el ti sem Ó róla! A szülöket tisztelni annyi, mint nekik mindenben szótfogadni. Ez az Isten parancsolata a gyermekek számára.

A 6. parancsolat: „Ne ölj!” Jézus megmagyarázta, hogy nem csak késsel, hanem szóval és gonosz, irigy érzésekkel is lehet ölni.

A 7. parancsolat az, hogy szívünk mindenkor tiszta legyen; hogy trágár, csúnya, parázna szavakat ne szóljunk, mert ez nem kedves Jézusnak.

8. parancsolat: „Ne lopj!” Ha bármit elvevünk, ami nem a miénk, akkor már loptunk. Óvakodjunk azért idegen dolgok eltulajdonításától.

9. „Ne tégy hamis bizonytságot.” Hamis tanúbizonytságot minden hazugság, a történeteknek az elferdítése, sőt még a helytelen dicsekvés is. Imádkozzanak a gyermekek, hogy becsületesek, nyíltak és egyeneslelkűek legyenek mindenkivel szemben.

A 10. parancsolat a helytelen kívánságokat tiltja.

1938. október 22.

Izráel aranyborjút önt.

Szövegrész: 2. Mózes 24. és 32. rész.

Aranyszöveg: 2. Mózes 20, 3.

Az Isten a tíz parancsolatot nagy ünnepélyességgel adta át népének és ez ígérte, hogy mindent meg fog tartani. De látni fogjuk, mily hamar elfelejtkezik az ember ígéretéről, ha nem tiszta a szíve.

Mózeset az Úr ismét felhívta a hegyre, ahol sokáig időzött az Úrral. A nép pedig, bár a gyönyörű fehér felhőt folyton látta, nem készült Isten további rendelkezésének a meghallgatására, hanem zúgolódott Mózes távolmaradása miatt. (2. Móz. 31, 1.) Ilyen hamar elfelejtették ígéretüket, és az első parancsolatot is, amely— hogy is szól?

Maga Áron sem volt elég erős, hogy a nép unszolásának ellenállt volna! Hanem utasította őket, hogy arany ékszereiket hordják össze, amiből ő aztán borjúsobrot öntött, olyan bálványt, amilyent Egyiptomban láttak. A nép örömmel táncolta körül a sobrot. (4. v. u. r.) Lakmároztak, játszottak és így nehéz bűnbe estek. Az Úr látta ezt a nagy bűnt, s azért szólt Mózeshez: (7—8. v.) És mikor Mózes lefelé jött a hegyről, már messziről látta, hogy a nép egy állat szobra körül táncol. Ettől a látványtól Mózes szíve úgy megtelt szomorúsággal és haraggal, hogy a kezében hozott kőtáblákat a földhöz vágta. A két tábla eltörött, de csak azért, mert Isten népe is megtörte adott szavát és a parancsolatot.

Azután összetörte Mózes a borjút is, s annak porát a vízbe szórva mindenkinek inni adott abból a vízből. Ezzel azt akarta megértetni a néppel, hogy — íme az aranyat megittátok, lenyeltétek, tehát az nem lehet istenek és nem segíthet rajtatok. Ennek dacára, voltak olyanok, akik nem bánták meg cselekedetüket. Ezeket elpusztította az Úr. Akik pedig megbánták vétkeiket, Mózes közbenjárására kegyelmet nyertek Istentől.

1938. október 29.

A Szentély építése.

Szövegrész: 2. Mózes 25, 1—9; 35, 20—35; 36, 3—7; 39, 32—43; 40, 17—38.

Aranyszöveg: Ézsaiás 57, 15.

Izráel fiai nem házakban laktak, mind mi, hanem sátorokban. Mikor a fényes felhő felemelkedett, ők is szétszedték sátraikat, és követték a felhőt. Istennek szentelt olyan hely még nem volt a táborukban, ahol Előtte megjelenhettek volna. Azért, mikor egyszer Mózes a hegyen volt, azt rendelte az Úr, hogy építsenek istentisztelekre alkalmas sátort.

Ennek a Szentély-sátornak pedig igen szépnek és ékesnek kellett lennie. Azért az építési tervet maga az Úr adta hozzá. A mi gyülekezeti helyeink kőből és fából vannak, mint a házaink, de nekik könnyen szétszedhető épület (sátor) kellett, mert mindig vándoroltak. Ennek a sátornak oldalait aranyozott deszkákból kellett csinálni, a tetejét pedig szép, többsoros függönyből és bőrökből. Minden hozzávaló részt tiszta, fényes arannyal kellett bevonni.

Mikor Mózes lejött a hegyről, összehívta az egész népet, még a gyermekeket is és elbeszélte nekik az Isten tervét. (35, 4—7.) A nép örömmel vett részt a gyűjtésben és nemsokára olyan sok drágaságot, aranyat, ezüstöt stb. hordtak össze, hogy a kelleténél is több volt. Azután az asszonyok fanni kezdtek.

Az építés is elkezdődött, amelyre két, az Úrtól erre elhívott ember ügyelt fel. A Szentély-sátor két, egymástól függönnyel elválasztott helységből állt, amelyek kisebbike, a belső volt a Szentek-Szentje, a külső pedig a nagyobbik, a Szentély. A külső tetőt finom állatbőrökkel fedték be. A Szentély körül pedig a pitvar volt, amely oszlopokra erősített függönyökkel volt elválasztva.

A Szentek-szentjében az Isten 10 parancsolatát helyezték el, és pedig, egy, kívül-belül arannyal bevont cédrusfa ládában. Ennek a ládának a tetején két, aranyozott angyalszobor állott, kifeszített szárnyakkal. A ládának a tetejét kegyelmi trónnak nevezték el. A Szentélyben egy asztal, egy oltár és egy hétágú gyertyatartó állott, mind csupa aranyból.

1938. november 5.

Izráel elhagyja Sínait: Isten fűrjeket ad.

Szövegrész: 4. Mózes 9, 15—23; 10, 11—13. 34—36; 11, 1—24. 31—35.

Aranyszöveg: Zsoltár 37, 3.

A Szentélyt befedező felhő mindig tovább vezetete Izráelt Kánaán felé. Mikor a nép táborozva pihent, a felhő a Szentélyen vesztegelt. Mikor aztán az Úr azt akarta, hogy a nép tovább menjen, parancsára a felhő felemelkedett.

Az izráeliták néhány hónapig laktak a Sínai hegynél, s annyira megszertették azt a helyet, hogy szinte fájt nekik, mikor tovább kellett menniök. Ám azért mégis örültek, mert mindig közelebb ju-

tottak az ígéretföldjének határaihoz, ahol otthont találnak majd.

Abban a pusztában, amelyen ők átkeltek, semmi sem termett. De az Úr adott nékik manná-t, hogy ne éhezzenek. Ezért a mannáért dolgozniok sem kellett. Ezt azonban megúnták, zúgolódtak. (4. Mózes 11, 4—6.) Minden család külön panaszkodott, úgy, hogy végül Mózes már nem tudott mit csinálni és újra az Úrhoz fordult tanácsért. (4. Mózes 11, 18—20.)

Azután az Isten szelet támasztott és megszámlálhatatlan sok fűrjet hajtott az izráeliták táborába. Ők pedig nagy falánksággal estek neki a madaraknak és ezrével öldösték és sütötték azokat.

A szertelen húsevéstől sokan megbetegedtek és meghaltak. Ameddig a nép engedelmeskedett és megelégedett azzal az eledellel, amit néki az Úr rendelt, egészséges volt mindenki.

Mi, Istennek gyermekei, csak azt együk, amittől egészségesek és erősek leszünk! Mert az Isten nem akarja azt, hogy az Ő népe ételekkel és italokkal rongálja testét és megbetegedjen. Az Isten nevének csak egészséges testben szerezhetünk dícséretet.

1938. november 12.

A tizenkét kém kiküldése.

Szövegrész: 4. Mózes 13, 1—3. 17—33; 14.

Aranyszöveg: Róma 8, 31.

Minden nap közelebb vitte az izráelitákat az ígéretföldjének határához, míg egy napon egészen közel ütötték fel sátraikat. És ekkor így szólt az Úr Mózeshez: „Küldj férfiakat, hogy kémleljék ki a Kánaán földjét... az ő atyáiknak mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjete, mind olyant, aki főember közöttük.” És Mózes választott érdemes embereket minden törzséből. Ennek a 12 embernek az volt a hivatása, hogy titkon az országba menjen és ott mindent jól megnézzen. Mózes mindent pontosan megmondott nékik. (4. Mózes 13, 18—21.)

A kémeik mindent Mózes rendelkezése szerint cselekedtek. Keresztül-kasul járták az országot és mindenütt, mindent pontosan megfigyeltek. Nem felejtkeztek el talaj megvizsgálásáról sem, sőt a gyümölcsösöket is mindenütt szemmel tartották. Mikor Eskol völgyében jártak, ott lemetszettek egy akkora szőlőfűrtöt, hogy azt két embernek rúdon kellett vinnie. Azután gyönyörű gránátalmákat és fügéket is hoztak magukkal, mikor visszajöttek.

Mikor a nép a sok, szép gyümölcsöt látta, és a jó jelentést hallotta, örömmel fogadta azt. Még azt is jelenteniök kellett, hogy ott a nép erős. (4. Mózes 13, 29.) Ez a jelentés aztán kedvüket vette az izráelitáknak és megint zúgolódtak, sőt vezető akartak választani, aki őket Egyiptomba visszavezesse, ahonnan az Isten olyan hatalmas kézzel hozta ki őket. Csupán két férfi volt a kémlelők között, aki nem veszítette el bátorságát: Józsué és Káleb. Csendesítették a népet mondván: „Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevész bennünket arra a földre.” Hiába volt minden. A nép min-

díg jobban tombolt és úgy látszott, hogy a hűséges emberek nem kerülhetik el a megköveztetést. De Isten látta a nép gonoszságát, azért el akarta pusztítani az egész népet. Mózes azonban könyörgött érte, azért azt határozta az Úr, hogy Józsué és Káleben kívül senkit sem visz be arra a földre.

1938. november 19.

Lázadás az izráeliták között.

Szövegrész: 4. Mózes 16. és 17. részek.

Aranyszöveg: 1. Korinthus 10, 10.

Az Úr nem vezethette be a népet Kánaánba, mert az fellázadt ellene. Ezért 40 évig vándoroltak a pusztában. Sok önző és büszke férfi volt az izráeliták között, aki nem elégedett meg azzal a tisztséggel, amit az Úr néki adott, hanem másnak a helyére törekedett. Különösen három férfi volt felfuvalkodott, kik fellázították az egész tábor. A biblia feljegyezte neveiket is. Kóré, Dáthán és Abirámnak hívták őket. Kóré Mózes rokona volt, de nem szerette őt, mert irigyelte tőle a nép vezetésének tisztségét, amit az Úr adott néki. Ezért ő és két társa álnokul kezdték terjeszteni a táborban, hogy Mózes és Áron gőgösek és magukat másoknál többre tartják.

Az egész táborban meglátogatták sátraikban a családokat és így igyekeztek a maguk számára megnyerni a népet. És ezt addig csinálták, míg a nép, tényleg fellázadt vezetői ellen. Kétszázötven férfi lépett egy napon Mózes és Áron elé, mondván: „Sokat tulajdonítotok magatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindnyájan szentek, és közöttük van az Úr. Miért emelitek magatokat az Úr gyülekezete fölé?”

Mózes, mikor e beszédet hallotta, nagyon megsomorodott. Hiszen ő mindig jó és türelmes volt a néphez és sokszor kikönyörögte az Úr bocsánatát számára. Azonban ők ezt már elfelejtették, azért Mózes nem is feddőzött velük, hanem az Úrhoz ment panasza.

Isten tanácsára Mózes Kórét és embereit másnapra a Szentély elé rendelte, füstölőkkel, de ők nem jöttek el. Az Úr pedig parancsot adott Mózesnek: (4. Mózes 16, 24.). Erre mindenki visszavonult és Kóré egyedül állt ott embereivel. Most Mózes szólt: (4. Mózes 16, 28—30.). Alig mondotta ki Mózes a szavakat, kettévált a föld a lázadók lábai alatt és ők elevenen temették el, családjaikkal együtt. Akik ezt látták, nagy kiáltással szaladtak el, mert azt hitték, hogy őket is elnyeli a föld. Pedig az Úr csak a gonoszt büntette meg és szolgáljának igazságot szerzett.

1938. november 26.

Mózes vétke.

Szövegrész: 4. Mózes 20; 5. Mózes 3, 21—29.

Aranyszöveg: Példabeszédek 16, 32.

Negyven évig vándorolt a zsidó nép a pusztában. Az Isten előbb is be tudta volna vezetni Kánaánba, de folytonos engedetlenségéért a pusztában való vándorlással büntette azt. De azért ke-

gyesen ellátta őt kenyérral, vízzel, sőt, ruházata sem kopott meg.

Hosszú évek során, lassan-lassan elhaltak a nép öregei, a fiatalok felnevekedtek és családot alapítottak. Ezeket szemelte ki az Úr arra, hogy egykor Kánaán polgárai legyenek. És most újból megközelítették az ország határát annyira, hogy annak fás hegyeit, virágos völgyeit és termékeny virányait egészen jól láthatták. Gondolhatjátok, mennyire örültek, hogy végre haza érkeznek. Kádasban pihenőt tartottak, ahol Mirjam, a Mózes és Áron testvére, meghalt.

Az Úr egész idő alatt ellátta őket kenyérral és vízzel, de itt, Kádasban nem volt víz, most az Úr próbára akarta tenni a népet mielőtt országot ad neki. És mit gondoltok, mit csinált a nép? Zúgolódt. (4. Mózes 20, 3—5.)

Mózes és Áron már öregek voltak akkor. Gyengék is. Éppen ezért egyenesen az Úrhoz mentek segítségért. Az Úr pedig azt mondta Mózesnek, hogy vegye kezébe újból az Isten pálcáját, szóljon a sziklának és víz fog belőle fakadni. De Mózes már elfáradt a sok és nagy küzdelemben. Most már bosszankodott is, hogy a nép mindenért, mindig őt bántotta. Ahelyett, hogy — mint az Úr mondta, — csak szóljt volna a sziklának, hogy vizet adjon, helyette kétszer, keményen rásújtott. A szikla megnyílt ugyan és a tábornak elég vize lett, de az Úr ezért a cselekedetért megharagudott Mózesre és Áronra. Ők megbánták ezt a szófogatatlanságot, az Úr meg is bocsátott nekik, de azért nem engedte meg, hogy a népet ők vezethessék be Kánaánba. Egyébként is, tudja az Isten mindig, hogy gyermeke számára mi a legjobb, azért Áronnak tudtára adta, hogy őt e helyen pihenni küldi. Felküldte azért őt Mózesrel és Eleázárral aki az ő fia volt, a hegyre, ott úgy rendelkezett, hogy a főpapi ruhát, amelyet eddig Áron viselt, most Eleázár vegye fel. Ennek megtörténte után Áron Mózes karjaiba hullt és meghalt. Eleázár és Mózes temették el őt.

1938. december 3.

Az ércikgyó.

Szövegrész: 4. Mózes 21; 5. Mózes 3, 1—11.

Aranyszöveg: Ézsaiás 45, 22.

Izráel népe felkelt és hosszú pusztai vándorlás után újból megközelítette Kánaán határát. De lázongott újból, mondván: „Miért hoztatok fel bennünket Egyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen és e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk!” Most már a mennyei kenyér, amit pedig csak szedniök kellett naponta, sem volt kedvükre. Ezért az Isten mérges kígyókat küldött a táborra. Amíg engedelmesek voltak, a pusztai vadállatokat távol tartotta az Úr, de most rájuk szabadította a kígyók tömegét. Sokan meghaltak a kígyómarástól, és akkor megbánták bűneiket. (4. Mózes 21, 7.) És Mózes, aki sajnálta a népet, kérte az Urat, hogy távolítsa el a kígyókat a táborból.

Az Úr pedig különös módon hallgatta meg

Mózes könyörgését. Azt mondta neki: „Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára; és ha valaki megmarattatik és feltekint arra, életben maradjon.” Mikor Mózes a bronzkígyót póznára emelte, már nagyon sokat megmártak a kígyók a táborban. Most minden sátorban arról értesültek, hogy a hitben való feltekintés a kígyóra, gyógyulást hoz. Az elkínzott és fájdalomtól jajgató emberek nehezen vonszolták magukat arra a helyre, ahol a csillogó kígyó függött és aki hitben, bűnét igazán megbánva tekintett fel rá, azonnal meggyógyult. Voltak egyesek, akik nem hitték el, hogy a pusztai feltekintés segíthet; ezek nem is tartották fontosnak, hogy oda menjenek, de hitetlenségükért meg is haltak. Hiszen a gyógyulás nem is a kígyóból jött, hanem az Úr mindenkit meggyógyított, aki hittel és bizalommal azt tette, amit Ő gyógyulásul mondott.

1938. december 10.

Bálák király és Bálám próféta.

Szövegrész: 4. Mózes 22; 23; 24.

Aranyszöveg: Jakab 1, 8.

Ma, Izráelnek egy nagyon önző fiáról tanulunk, aki azelőtt az Úr prófétája volt, sőt szerette is őt. Később azonban annyira törekedett a gazdagság és dicsőségszerzésre, hogy elhagyta az Urat, és népéhez sem tartozott többé. Ez az ember Bálám próféta volt.

Abban az időben Kánaán határához közel táborozott a nép, a Jordán partján. Az ott lakó népek bálványimádók voltak és nagyon megijedtek, mikor Izráelt szép zárt sorokban felvonulni látták. Mert hallották, miként védelmezte meg Isten a népet a Verestengernél és a pusztában, s hogy miként látta el őt kenyérral és vízzel. Azt is tudták, hogyan szerzett az Úr, népének győzelmet az amalekiták felett, s most attól féltek, hogy országukat el fogják pusztítani.

Ezért Bálák király cselhez folyamodott: Hadd átkozza meg Bálám, a próféta a népet. Ha aztán az átok megfogon, akkor a meggyengített nép nem bírja majd elfoglalni Kánaánt. Követeket küldött hát a messze, egészen az Eufrátes folyónál lakó prófétához, üzenvén neki: „Ímé, nép jött ki Egyiptomból; ellepte a földnek színét, és megtelepszik én ellenemben. Most azért kérlek, jöjj el, és átkozd meg e népet, mert erősebb nálamnál; mert jól tudom, hogy akít megáldasz, meg lesz áldva, és akít megátkozol, átkozott lesz.”

A követek hosszú utazás után érték el a prófétát, ki mikor Bálák kérését előadták neki, így felelt: „Háljatok itt ez éjjel és feleletet adok néktek.” Azon az éjjelen pedig megjelent az Úr Bálámnak, és monda neki: „Ne menj el velük, ne átkozd meg a népet, mert áldott az.” Másnap tehát Bálák követői a próféta nélkül tértek haza.

Rövid idő múlva megint főemberek keresték fel az Eufrátes mentén lakó prófétát, hogy magukkal vigyék őt. Természetesen, sokkal többet ígértek, mint elődeik. Bálám őket is ott tartotta azon az éjszakán, az Úr pedig most már így szóljt neki:

„Kelj fel, menj el velök, de, mindazonáltal, azt cselekedd, amit majd mondok néked.“ És reggel fölkelvén Bileám, megnyergelte szamarát és elment a moabitákkal.

Az Úr angyala azonban elébe állt az úton. Az angyalt sem a próféta két szolgálója, sem ő maga nem látta, de látta a szamarat, az a csendes, hűséges állat és el akarta kerülni őt. Bileám, hogy az állatot visszaterelje az útra, verte azt. Amint a szamarat az angyalt újból ki akarta kerülni, Bileám lábát a falhoz nyomta, amiért ő az állatot ismét megverte. Nem messze onnan a szamarat lefeküdt a földre. Mi következtethetett volna más, minthogy a szegény állat újból verést kapott. Ámde most valami csodálatos dolog történik. Az Úr a néma állatnak beszédet kölcsönöz, és az megszólal: „Mit vétettem néked, hogy immár háromszor megvertél engemet? De Bileám annyira elvakult volt, hogy nem is tűnt fel néki, hogy a szamarat beszél. Azért az angyal szól néki: „Miért verted meg a te szamaradat? Ímé én azért jöttem, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes úton haladsz.“

Ez sem használt azonban Bileámnak, mert tovább ment, hogy megátkozza Izráelt. Az Úr azonban nem engedte azt meg, mert áldást kellett mondani rájuk.

1938. december 17.

Mózes halála; Józsué elhivatása.

Szövegrész: 5. Mózes 31, 1—26; Józsué 1, 1—9.

Aranyszöveg: Józsué 1, 9.

Végre eljött az idő, hogy Izráel Isten kegyelméből elfoglalhatta Kánaánt. Közte és az ígért földje között csupán a Jordán állott már. Mózes megöregedett, s bár 120 éve dacára szemei nem homályosodtak meg, és járása is egyenes volt, tudta, hogy a búcsúzás ideje elérkezett.

Utoljára, magaköré gyűjtötte a népet és eszükbe juttatta Istennek minden nagyságos dolgát, amit kivonulásuk napjától kezdve velük cselekedett. Hogyan háritott el róluk minden veszedelmet és hogyan bocsátott meg nekik minden bűnt, nagy kegyelmében. Óva intette őket attól, hogy az Istent valaha elhagyják, és bálványok után járjanak, vagy elfelejtkezzenek arról az áldott menyeyi Atyáról, aki minden szükségben mellettük áll.

Mózes tudta, hogy a versengés vizénél elkövetett vétke miatt nem mehet be az ígért földre, azért arra kérte az Urat, adjon néki utódot és népének vezetőt. Az Isten pedig Józsuét, Mózes barátját és régi segítőtjét szemelte ki, aki a Szentélyben iktattatott be, új, felelősségteljes tisztébe. Ezután meg utoljára megáldotta a népet.

Egyedül ment fel Mózes a Pisga hegy tetejére, ahonnan az Úr megmutatta néki az ígért földet. S amint Mózes, szemeit a kies tájon és gyönyörű, cédrussal fedett dombokon legeltette, szólt hozzá az Úr így: „Ez az a föld, amelyről megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda át nem mégy.“ Ezután,

mint fáradt katona, ki mindenkor helyén találtott, lefeküdt Mózes és elaludt az Úrban. Az Úr maga temette el barátját, azért mondja a Biblia: „És senki sem tudja az ő temetésének helyét, mind e mai napig.“ Azóta Jézus már feltámasztotta őt, s Illéssel, Énókkal a mennyben tartózkodik várván az időt, mikor az új föld tiszta, bűn nélküli emberekkel népesítetik be.

1938. december 24.

Izráel átlépi a Jordánt.

Szövegrész: Józsué 1, 10—18; 2; 3; 4.

Aranyszöveg: Zsoltár 62, 8.

Izráel fiai még mindig a Jordán mellett tábo-roztak. Ha pedig Kánaánba akartak jutni, a folyón valahogyan át kellett menniök. Mielőtt azonban valamihez kezdtek volna, kémeket küldtek a környék megismerésére. Ketten mentek Jerikó kikémlésére, akik sok üldöztetés után tértek vissza a táborba, ahol jelentették: „Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakója miattunk.“

Ezekután pedig felkészült a nép a folyamon való átkelésre. A folyam azonban, a sok esőzéstől igen meg volt áradva, híd pedig nem volt sehol. Ennek dacára Józsué így rendelkezett a táborban: „Mihelyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládáját, és a Lévi nemzetségből való papokat, akik hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről, és menjetek utána.“

Másnap azután feltűntek a ládát hordozó papok, vállukon két rúdon hordozva az Isten frigyszekrényét. A szekrényt bevonó arany úgy ragyogott a napsugárban, hogy alig lehetett rá nézni. A rendelet úgy szólt, hogy a nép, először csak távolról kövesse a ládát és pedig olyan példás rendben, mintha csak egy óriási, jól fegyverezett hadsereg vonulna fel. Mikor a papok a megáradt folyamhoz értek, annak vize hirtelen ketté vált, úgy, hogy meglátszott a folyó feneké, és a papok félelem nélkül keltek át rajta. A nép csendben követte őket. A Jordán közepén, tizenkét férfiú, tizenkét követ emelt fel és abból emléket készítettek a parton. Mikor pedig az egész nép a tulsó partra ért, a Jordán hullámai tajtékozva indultak meg, hogy folytassák útjukat a tenger felé.

A folyamból hozott 12 követ Józsué Gilgálban állíttatta fel, és a felavatási ünnepen ezeket mondta a népnek: „Ha fiaitok kérdezik majd apáiktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? Tudásátok majd a ti fiaitokkal, hogy Izráel szárazon jött át, ezen a Jordánon. Mert kiszáritotta az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét elöttetek, míg általjövétök rajta, amiképpen cselekedett vala az Úr, a ti Istenetek a Verestengerrel, amelyet megszáritott elöttünk, míg általjövénk rajta. Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy, bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Isteneket minden időben.“

Ez a Jordánnál történt csoda pedig gyorsan terjedt el azon a földön, mert azon a napon kezdte az Úr Józsuét felmagasztalni, minden nép előtt.

SZOMBATISKOLA

1938. október 1.

Kedves szombatiskolai tagok!

Ezek a jelentések, melyek a mohamedánizmus szívét képező országok, néhány közelkeleti misszióterület, Peru és Tanganyika-Misszió szükségleteit tárják elétek, megszívlelendő igazságokat tartalmaznak.

Ez országok mindenikének bennszülött munkásokat kiképző iskolákra és irodalomra van szüksége. Isten lelke most különösen indít bennünket, hogy a nevezett országok népeinek az üzenetet vigyük, miért is arra kérünk benneteket, adakozzatok ez alkalommal gazdagon és szívesen.

Az a fontos és áldott isteni rendelés, hogy a „kifeszített kötelek” tartassanak, a szombatiskolák előjoga. Sőt, a parancs így szól: „Szélesítsd... nyújtsd...” Ennek a rendeletnek pedig csak külön adakozásainkkal felelhetünk meg, mert csak ezúton létesíthetünk új missziótelepeket.

Erre a célra 95 ezer dollárra van szükségünk ebben a negyedben, amit úgy érhetünk el, ha 13. szombati adakozásunkat az 1937. évi utolsó szombattal szemben $\frac{1}{3}$ résszel felemeljük. Az így előállott 9000 dollár többlettel új munkát kezdhethetnénk a mohamedánok-lakta óriási területen.

Adja Isten az Ő kettőzött áldását minden szombatiskolai tagnak, hogy e szokatlanul nagy vállalkozáshoz szokatlanul nagy áldozatot hozhassunk!

Williams H. W.

a General-Konferencia másodpénztárosa.

Segítségetek kérem a régi bibliai országok számára.

Branson W. H. a General-Konferencia alelnöke.

Krisztus idejében Jeruzsálemben volt az Evangélium központja. Ott tanított, ott halt meg Jézus Krisztus, s az Üzenetnek onnan kellett bejárni az egész világot.

A krisztusi parancs, hogy az üzenet, „mind a föld határáig” hordoztassék, szószerint beteljesedett, mert a legféltreesebb országokban is találunk hírnököket. Rég átlépték ők már a civilizáció határait, s Afrika szívébe hatolva ezeket mentettek meg a pogányság reménytelen sötétségéből. Ázsiában is ezeket térítették el a milliányi förtelmes bálványok imádásától. Azután tengerre szálltak s felkeresték a legtávolabbi szigetcsoportot is, hogy ott örök emléket állítsanak Istennek; s e rengeteg munkálkodás közben, az Evangélium eredeti kiinduló pontjait, érthetetlen módon elhanyagolták.

Mert, például Palesztinát, Perzsiát és

Egyiptomot, ahol millió és millió mohamedán él, eddig, úgyszólván csak ujjheggyel érintettük. Az eddig odaküldött missziónáriusok száma oly kicsiny, hogy a tengernyi lakosságra majdnem semmi hatást sem gyakorolhatnak. Városokban, mint például Jeruzsálem, Bagdad, Mosul, Port-Said, Alexandria és Kairó, egyáltalában nincs üzenethirdető evangélista. Bennszülött munkásokat kiképző iskola nincs egyik helyen sem, ezek nélkül pedig a kicsiny számú külföldi munkások minden igyekezete kárba vész.

Igaz, hogy e helyeken nehéz lelkeket nyerni, akárcsak a Közép-Európa-hoz tartozó Törökországban és Bulgáriában, ám a krisztusi üzenet nekik is szól, s nekünk azt el kell hozzájuk juttatni.

E gondolatnak megfelelően a General-Konferencia úgy határozott, hogy az utolsó 13. szombati adakozások feleslegét a Közép-Európai Divízió II. területének juttatja, hogy az legelőször szüségleteit fedezhesse.

Eddig ritkán, de most annál sürgetőbben kérünk benneteket, segítsétek Krisztus művét megépíteni e biblikus országokban. Segítsétek az országokat és városokat bevenni Krisztus számára. Segítsétek lelkeket menteni azáltal, hogy 13. szombati adakozástokat $\frac{1}{3}$ résszel megtoldjátok és buzgó könyörgéssel fűszerezitek.

1938. október 8.

Az új iszlám és az örök Evangélium.

Rudy H. L. a Középeurópai Divízió II. oszt. titkára.

A mohamedánizmus, vagy iszlám újból versenytársa lett a kereszténységnek. Az elmúlt 25 év ugyanis e két nagy, világ-felekezetest nyílt ellenségeskedésbe sodorta.

Ugyanakkor nyíltak meg azonban, a Mohamed 610-ben Kr. u. történő fellépése óta mindig zárva tartott kapuk az Evangélium számára.

13 évszázadon keresztül az iszlám vallás annyira betöltötte Arábiát, Palesztinát, Szíriát, Turkesztánt, Perzsiát, Indiát, Északafrikát, Spanyolországot és Európa délkeleti részét, hogy ezeken a helyeken ma, nemkevesebb, mint 230 millió lélek vallja a jelszót: „Egy az Isten és Mohamed az Ő prófétája.”

Ez a sok ember mindmáig elzáratott a Krisztus világosságától. Részben, mert az iszlámot a kereszténység sohasem értette meg, részben pedig a moslem hagyományok zárták el a szíveket és elméket a Krisztus ismeretétől. A nagy háború és a rá következő forradalmak aztán megtörték az iszlám hatalmát. A mohamedánizmus erősségét képező Törökország széthul-

lott, és részei, mint Arábia, Mezopotámia, Egyiptom és Palesztina, nemzeti vetélkedések színhelyévé lettek. A törökök az utolsó ottomán kalifát elűzték, az egyházat külön választották az államtól. S most moslem egész földén új, szociális, filozófikus és szellemi áramlatok észlelhetők. Az új iszlám elhatározta, hogy behozza amit évszázadokon át mulasztott, ami óriási feladat ott, ahol a férfiak 96, a nők 99%-a iskolázatlan.

Az új kor ezen mozgalmával pedig szembe helyezkedik Mohamed feléledt misszió-szellemé, és az iszlám újból a mohamedánizmus elfogadásával ostromolja az anyagi össze-visszaságban, félelem és hitetlenségben vergődő Nyugatot. Szinte bámulatos, hogy keresztény országokban hogyan terjed a mohamedánizmus! Szinte fájó látni, hogy az élettelen kereszténység, kétségbeesésében Arábia pusztája felé fordul, hogy lelkének tudatalatti szomját kielégítse. Az utolsó 25 évben Nagybritanniában, Franciaországban, Amerikában, Ausztráliában és Délafrikában új mosék épültek, és a mohamedánok ma e tömeges áttéréseket bizonyosságul használják fel a kereszténység ellen! A Krisztus bűnnélküliségét tagadó, a szeplőtlen fogantatást gúnyoló és a Bibliát mesének állító kereszténység odajuttatta az embereket, hogy az istenhit alapjait másutt keressék.

Am e tények nekünk is alkalmat adnak arra, hogy az adventi igazságot az iszlámmal közöljük, és mi a gondviselés által megnyitott kapuk előtt nem haladhatunk el tétlenül!

Divízióinkban 30 millió mohamedán él, akik a jelenvaló igazságot még nem hallották, s mi a 13. szombatikola adományának többletében reménykedve hisszük, hogy e hatalmas tömeggel nemsokára közölhetjük Krisztus üzenetét.

1938. október 15.

Sok kicsi sokra megy.

Stevens J. A. a Generál-Konf. szomb.-isk. titkára.

Örömmel jelentem szombatikola-táborunknak a következőket: Az 1937. év négy 13. szombatián, az 1936. év négy 13. szombatiával szemben mintegy 50 ezer dollár többlet mutatható ki Északamerikában. A rendes heti szombatikolai adakozások is emelkedtek kb. 45 ezerrel, s így az összemelkedés 95 ezer dollárt tesz ki. Am a szükségleteket még ez a szép összeg sem fedezheti. Ezt előre látva reméltük is, hogy az 1937. évi hetenkénti és fejenkénti gyarapodás 3 cent lesz, ami csupán egy postabélyeg ára. Mert, ha testvéreink ezt az egyetlen bélyeget beadnák, az az év végén csupán Északamerikában 255.840 dollár többletet jelentene. Ez a nagy összeg az apró centek, fillérekből tevődik ki, mely összegnél sokkal többet költünk hetenként újságra.

Északamerikában a fejenkénti adakozás összege 25 centben állapított meg. Ez azon-

ban nem olyan összeg, amelynél a szegénysorsú testvér kevesebbet, a tehetősebb pedig többet ne adhatna, hanem egy olyan átlag, amely a tehető testvér 2 dollárjából és a szegénysorsú 5 centjéből áll elő. A személyes átlagösszeg tehát mindig annyi, amennyit kinek-kinek körülményei adni engednek. Vannak, kiknek körülményeihez mérten sok dollárt kellene adni hetenként, másoknak 25 centet is lehetetlen. Am, ha mindenki hűséggel adja, amit adnia lehet, a végösszegben meg lesz a 25 centes átalány.

Ismerve testvéreink adakozó készségét, előre hálásak vagyunk az 1938 adománytöbbletért. Az Evangéliumot nélkülöző országok számára csupán egy postabélyeg árát kérjük hetenként.

1938. október 22.

Adjatok iskolát.

Oster Frank F. az iránmisszió vezetője.

Műünk Iránban (Perzsia) 27 éves. Ez idő alatt többször hallottuk, hogy a határszáron orosz hívők élnek, kiket, sajnos, csak a múlt év tavaszán kereshettem fel. Megható volt hallani, miként küzdöttek, aggodalmaskodtak az igazságért, melyet, rólunk mitsem tudva, mindeideig hűséggel tartottak meg.

Legidősebb tagjuk 50 évvel ezelőtt értette meg a bibliai keresztiséget, mire 5 társával a folyóhoz ment és keresztelő híján egymást keresztelték meg. Csak évek múltán jött arra egy prédikátor, aki aztán újból megkeresztelte őket. Később egy traktátusból a szombat-igazságot is megismerték, amit örömmel fogadtak és hirdettek. Munkájuk eredményeként nemsokára egy kis gyülekezet alakult Karsban (Kaukázus), amely azonban a háborús és a rá következő forradalmi években szétszóródott. Nevezett testvérek Turkesztánba, majd Perzsiába vándoroltak, ahol végül a határszéli Rahmatabadban telepedtek le. Bachaldin testvér, aki elsőnek ismerte meg, és követte az igazságot, most 80 éves. Végtelenül örült annak, hogy otlétemkor csoporttá, majd félévvel később 10 tagú gyülekezetté szerveztem őket. Örömeiket és hálájukat úgy fejezték ki, hogy közös akarattal 10 személyt befogadó kápolnát építettek egy mellékhelységgel, amelyben a terményekben beadott tizedeket raktározzák el.

Rahmatabad község, mintegy 300 lakosa csupa áttelepült orosz, és igen fogékonyak az igazság iránt. Lehet, hogy Isten segítségével Rahmatabad nemsokára adventista falu lesz! Jelenleg húszan várnak keresztiségre.

Istenben és az igazságban táplált örömeiket csupán az a tény homályosítja el néha, hogy az Oroszországból történő menekülésük és ideoda való vándorlásuk alatt gyermekeik, szám szerint 80, semmiféle oktatásban nem részesültek. Így, ezek a 7—15 éves gyermekek sem írni, sem olvasni nem tudnak. De nekem e 80 gyer-

mekért erős a reménységem, hogy a 13. szombati adakozás feleslegéből jut nekünk annyi, hogy Rahmatabadban egy kicsiny iskolát nyithassunk.

1938. október 29.

Adventmozgalom Csehszlovákiában.

Cepl József a Csehszlovák-Unió osztálytitk. és pénzt.

Csehszlovákia Közép-Európának egyik legszebb és legtermékenyebb országa. Nagy kiterjedésű rónái buja szántók terülnek el a folyók között, míg dombvidékein gyümölcsösök pompáznak. Északnyugati részén 6000 m. magas hóval fedett és jéggel koszorúzott hegység húzódik. Vannak különböző ércet adó bányái is, és a 15 milliónyi lakosságot számítva Európa közép nagyságú országainak egyike.

A kereszténység itt mindig termékeny talajra talált. Így, a 9. évszázadban már lefordított a Biblia, s az istentiszteletek az ország nyelvén tartottak. Később a valdensek és albigensek, kik új hazára találtak itt, csendben bár, de állandóan hintették az igazság magvait, amely igyekezetük a 14. és 15. évszázad reformációjával koronáztatott meg.

A 15. század végén és a 16. század elején, amikor a reformáció-üldözés némileg elcsendesedett, különféle vallás-mozgalmak keletkeztek, melyek közül említésre méltók a cseh- és morva atyafiak és a szombatosok, akik szombatot ünnepeltek, lábmosást és Úrvacsorát tartottak és felnőtteket kereszteltek. Később az adventi igazság is meghonosodott, de, bennszült tanítók és munkások híján olyan lassan haladt előre, hogy az első 100 lélek megnyerése 30 évig tartott. 1918-ban azonban már 1000 tagunk volt, s azóta művünk szép előrehaladást mutathat fel. Az elmúlt 10 évben taglétszámunk 2367-re emelkedett, s hisszük, hogy ez év végére, Isten segítségével elérjük a 4000-et.

Am, ha munkásokat kiképző iskolánk volna, sokkal nagyobb eredményeket mutathatnánk fel. Így, anyagiak híján még külföldre sem küldhetjük tehetséges fiataljainkat. Ezért vannak aztán országunkban 10—100 ezer lakosú helységek, melyeket üzenetünkkel még meg sem közelítettünk, avagy bennük csupán kicsiny kezdetnek vethettük alapját.

Számos, helyszüke miatt nem közölhető tapasztalatunk bizonyítja, hogy misszió-iskolára van szükségünk, ahol fiatal tehetségeinket munkásokká képezzük ki. Reményem, hogy a 13. szombat adakozásának feleslegéből legnagyobb szükségünk egyikén segítve lesz.

1938. november 5.

Orvosi mű Perzsiában.

Dr. Hargreaves H. C.

A közel- és középkélet moslemjaiért eddig semmit, vagy igen keveset tettünk. 25 éves tö-

rekvésünk mind a keresztény kisebbségeknek szült, amelyből pedig a lakosság 95%-át kitevő moslem-milliókkal szemben elenyésző számot tudtunk megnyerni az igazságnak. Sőt, a láthatólag elhanyagolt moslem kérdés megoldására még most sem tettünk előkészületet, holott más területeken a mű már-már befejeződik.

12 éves orvosi tevékenységünk naponként hoz érintkezésbe moslemekkel, s úgy tűnik, hogy jól felszerelve és evangélizálásra beállítva ez a mű van hivatva nekik az utolsó intő üzenetet átadni.

Orvosi működésünk tizenkét év óta küzdök minden külső segítség nélkül. 1930-tól egy bérelt épületbe állítottunk sürgős esetek számára néhány ágyat, ám ez az épület, amellet, hogy klinikai célokra nem is alkalmas, olyan rossz állapotban van, hogy annak tatarozása semmiképpen el nem kerülhető. Három év óta aztán egy kis saját klinikánk van, melynek szegényes berendezése miatt csak a szegények keresik fel, míg a tehetősebb betegek más, távolabb eső városokat keresnek fel.

Mindezek dacára az utóbbi 7 évben a betegek ezrei kerestek fel bennünket s mi Isten segítségével sok életet mentettünk meg, sok betegséget gyógyítottunk, s az arra figyelőknek Krisztus eljövetelét hirdettük.

A mult évben szemklinikát nyitottunk, mely azóta önfeláldozó intézménnyé nőtte ki magát. A világnak ez a része ugyanis tele van vakokkal. A falvakban mindenütt látni az útszéleken vakokat, akik, mint Bartimeus, koldulnak. És bennünket boldoggá tesz a tudat, hogy hasonlóan a nagy Mesterhez, legalább néhányunk visszaadhatjuk szeme világát. Röviddel ezelőtt 25 szemoperációt hajtottunk végre, és pedig 23-at sikeresen. S hogy az újrálató betegek boldogságát megérthessük, ahhoz látnunk kell őket. Nemrégiben egy éltelen hölgyet operáltunk, aki, hogy újrálátott, tapsolt és ugrált örömeiben, mint egy rakoncátlan gyermek.

Ez emberek megmentésére saját, jól felszerelt kórházra van szükségünk, mert a mostani elégtelen felszereléssel a hatóság megtiltja működésünket. Így hát további létünk, vagy nem létünk szombatiskoláink kezében van ebben a negyedben. Vajjon mi lesz határozatuk?

1938. november 12.

És ha a te fiad volna...

Wellmann S. A. a Generál-Konf. szombatisk. s. titkára.

Művünk kezdetén történt, hogy egy ifjú házaspár az Evangéliumot hirdető, a szigetországok egyikébe ment. Lakást a kikötőváros külterületén bérelt, ahol a lakberek nekik megfelelően alacsonyak, a légkör ellenben elviselhetetlenül egészségtelen volt. A szigeten, de különösen a külterületen állandóan dühöngött a malária-láz, s emellett időnként még más, ve-

szedelmesebb ragály is felütötte a fejét. A fiatal házaspár ott élt több munkatársával együtt, és egész erejének megfeszítésével, önmegtagadón, önfeláldozón hirdette az örök Evangéliumot.

Vezető testvéreink a munkásokkal szembeni súlyos felelősségnek csak akkor kezdtek tudatára ébredni, s így testvérünk, kicsiny fizetéséből, még a mai munkásnak elengedhetetlenül szükséges dolgokat sem tudta beszerezni. A láz pedig csak dühöngött, és szedte áldozatait könnyörtelenül.

Az elsőnek említett fiatal atyafi egy napon hirtelen lázba esett. Éjt nappallá téve virrasztott az ifjú feleség és a munkatársak, ám mégis tehetetlenül kellett nézniök, miként száll korai sírba a Mesternek áldozott fiatal élet, anélkül, hogy a félelmetes láz bódulatából csak egy percre is feleszmélt volna. Hazájától messze, trópusi faóriások csendes, hűvös árnyékába temettük el őt — elődei mellé.

A családot, tőlünk telhetőleg megvigasztalva, útnak bocsátottuk, hogy elhagyott hazájába térjen, mi pedig elfoglaltuk őrhelyünket ott, ahonnan társunkat a kór elragadta.

E történettel vázoló az akkori hiányosan ellátott misszióterületeken folyó életet. Mert így volt, míg rendszeres adakozások révén fiatal munkásainkat, őket megillető módon el nem láthattuk. De az Úr tárházába rendszeresen befolyó adományok által helyzetük megváltozott. Az Isten pedig megáldja adományainkat, és az ő munkájukat is.

1938. november 19.

Misszióterületünk.

Williams W. H. a Generál-Konf. másodpénztárosa.

Foglalkozunk e negyedévben a világ néhány legérdekesebb tájával. Elszórt területekről, Közép-Európához tartozó országokról, a közkeletről, a szentföldről, a régi Egyiptomról, Eszter országáról és Tanganyikáról van szó. Történelmi szempontból a Dániel által említett országok ezek, melyeken babiloni, médó-perzsa és görög királyok uralkodtak.

A Közép-Európai Divízió országai, földrajzi sorrendben ezek: Magyarország, Csehszlovákia, Bulgária, Görögország, Albánia, Perzsia, Törökország, Egyiptom, Arábia, Cyprus, Szíria, Palesztina, Transjordánia, Irak, Aden és Tanganyika. Ez országok összlakossága mintegy 100 millió.

A H. N. Adventisták, hosszú tapasztalatok árán rájöttek, hogy a mű sorsa mindenütt a honi munkáskartól függ. Bebizonyosodott, hogy a hazai iskolákban való kiképzés nemcsak a legolcsóbb és legmaradandóbb, hanem a válság idejére legbiztosabb és legbölcsebb tervezés; mert ha a külföldi prédikátornak helyét a körülmé-

nyek hatása alatt el kell hagynia, a honi munkás nyugodtan dolgozhat tovább. Nevezett országokban, a nemzetiség szelleme miatt már most is nehéz külföldi munkást elhelyezni, s csak idő kérdése már, hogy a kapuk teljesen bezárassanak.

De nekünk a művet gyorsítani kell, azért a nevezett országokban haladéktalanul misszióiskolákat létesítünk. Minden helyen vannak tehetséges fiatalok, akik kiképzésre várnak. Iskoláink pedig, szerény berendezéssel és megszentelt tanítókkal célt fognak érni. Késztesse azért az Úr a szombatiskolai tagok szívét, hogy az év utolsó szombatjain bőkezűen adakozzanak.

1938. november 26.

Az Advent-Üzenet Magyarországon.

Michnay L. A magyar Unió-Misszió előjárója.

A magyarok, Árpád vezér vezetésével 896-ban foglalták el az országot. Az akkori ország a Kárpátoktól kezdve a közép Dunát átszelve a Tiszáig terjedt. A háború utáni új beosztás szerint a régi országnak mintegy $\frac{1}{3}$ része maradt meg csupán. A lekapcsolt országgrésszel Magyarország összes vas, szén, arany, ezüst és só bányáit, nemkülönbén erdősegeinek 75% -át vesztette el. Nyersanyagának ilyenén való elvesztése az egykor oly gazdag országot szegénységbe, lakosságát nyomorba döntötte. Az ország 24 milliónyi lakossága 9 millióra csökkent, amely most jórészt földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozik. Ipara az utolsó 20 évben jelentősen fejlődött.

Vallás tekintetében a lakosság a következőképpen oszlik meg: Római katolikus 61% ; protestáns 21% ; más felekezetű 18% .

Az isteni gondviselés folytán a magyarok voltak azok, kik a barbárok mindig megismétlődő támadásait visszaverték, s így a nyugati országokat tehermentesítve, kultúrájuk fejlődését elősegítették. A 13. században Dzsingisz-kán hordáival állott szemben, két évszázaddal később pedig a nyugaton elnyomuló törökökkel vette fel a harcot. 150 évig volt az ország a legvéresebb csaták színhelye; s míg ő folytonos vereségei folytán elszegényedett, a nyugati népek békében fejlődhettek, és élvezhették munkájuk gyümölcsét.

Az Isten beszédét a magyarok mindig készséggel fogadták. A reformáció idejében a lakosság nagyobb része elfogadta és buzgón követte az új világgosságot, és ha a külföld, mint például a Habsburgi uralkodóház, nem gyakorol rá hatást, kétség nélkül hű is marad hozzá.

A magyarok az adventi üzenettel szemben is fogékonyak. Az igazságot örömmel veszik, bár az, soha nem tapasztalt nehézségek között hirdetik. Gyülekezeteink egy része például be-

záratott. Sokat tűrünk más felekezetek lelkeszeitől is, akik a minket különben kedvelő hatóságoknál gyakran hamis vádakkal illetnek. Mindezek dacára, a hármasszöveg győzelmesen halad előre.

Az 1937. évben 250 lelket vettünk fel a közösségbe, s így jelenleg 2115 tagunk van. Ha azonban elegendő anyagi javak állnának rendelkezésünkre, ez évben 500 tagot vehetnénk fel. Nagy szükségünk van misszió-iskolára, ahol munkásainkat kiképezhetjük.

Ez okból sürgősen kérjük a kedves testvéreket, gondoljanak Uniónk szükségére, és tegyék lehetővé, hogy egy kicsiny iskolában magunk képezhessük ki embereinket. Köszönjük bőkezűségüket, és kérjük az Urat, áldja meg adományaitokat gazdagon.

1938. december 3.

Művünk Bulgáriában.

Michaeloff John területvezető.

Bulgária, csodásan szép virányaival a Balkán félsziget egyik legszebb része, melyet az örök hóval borított hegyóriások északi és déli részre osztanak. A legnagyobb részét bennszülött bulgárokból álló lakosság száma 6 millió, melynek nagyobb része falvakban lakik, és földműveléssel, állattenyésztéssel és kereskedéssel foglalkozik. Egyébként a bulgárok rendes, szorgalmas és kultúrát kedvelő emberek. Az állami vallás görög-orthodox, melyért a bulgárok igen lelkesednek, mert meggyőződésük, hogy az 500 évig tartó török iga alól az szabadította meg őket. Vallásuk felülmúlhatatlanságáról meg vannak győződve, miért is tanításainkat hamisaknak, károsaknak állítják. Munkánk gátlására mindig újabb és újabb törvényeket bocsátanak ki, ám azért az Úr mindenkor előrehaladáshoz segít. Az üzenetet itt külföldi misszionáriusok kezdték hirdetni 30 évvel ezelőtt.

1938. év első negyedében 769 tagunk volt, de szombatiskolánk, a gyermekek bevonásával 1000-nél is többre ment. Szombatiskolánk különösen szép előrehaladást tettek, ám, ha saját gyülekező-helyiségeink lennének, az eredmény sokkal nagyobb méretű lenne. Az egész országban azonban csak két kápolnánk van, ahol békében gyülekezhetünk egybe. Vannak testvérek, kik lakószobáikat bocsátják rendelkezésre, ámde nekünk külön helyekre van szükségünk, máresak azért is, mert a felajánlott szobák nem felelnek meg mindig a higiéné követelményeinek és féltő, hogy az egészségügyi hatóságok betiltják gyülekezéseinket. S mert mi magunk anyagi javakkal nem rendelkezünk, kérjük hívó testvéreinket, adakozzanak bőven, hogy Urunk aratását mentől előbb befejezhessük.

1938. december 10.

Meghallgatott imák.

Doubrowsky I. a Csehszlovák Unió vezetője.

„Amit könyörgésekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.” Márk 11, 24.

Egy magányos, 77 éves testvérnő élt egy városban, ahol gyülekezetünk még nem volt. Betegsége miatt missziózni nem tudott, ám azért naponta kérte az Urat, hadd legyen gyülekezet a városban. Imájának eredményét ő nem érte meg, de halála előtt így adott kifejezést hitének: „Hiszem, hogy halálom után 40 tagú gyülekezet lesz a városban.

A testvérnő temetésén sokan jelentek meg. Röviddel azután 4, majd meg 10 lélek fogadta el az igazságot, és így ment tovább, annyira, hogy ma ott 39 tagból álló gyülekezetünk van.

A helyszűke miatt nem közölhető számtalan hasonló tapasztalat azt mutatja, hogy a hívők Istene él, és buzgó, őszinte imákat meghallgatja.

1938. december 17.

A Tanganyika Misszió-terület.

Sprögis A. A Tanganyika-Misszió vezetője.

Tanganyika Afrika szívében van és keleten az Indiai-Oceán, nyugaton pedig a Viktória, a Tanganyika és a Nyassza tavak határolják. Lakossága az 5 milliót messze felülhaladja. Az utolsó négy év mindegyikében 500 lelket nyertünk az igazságnak úgy, hogy ma területünkön mintegy 4200 adventhívó él. 2400 megkeresztelt és 1800 a barátokozók osztályába sorozva. Pedig eddig csak a Viktória tó-tól keletre eső részen és a Pare hegyvidék egy kis kerületében dolgoztunk. S még itt sincs, sem egy orvosunk, sem egy derék ápolónőnk, aki egész idejét a betegek ápolásának szentelhetné. Sürgős segítségre van ezen felül szükségünk, hogy bennszülött munkásokat képezhessünk ki. Sőt leányok kiképzéséről sem szabad elfelejtkeznünk, akik aztán mint munkásaink feleségei hordozzák a műterhét.

Dacára, hogy a pogányság minden talp alattnyi földet visszahódítani igyekszik, művünk számára itt szép kilátások nyílnak. De sietnünk kell, mert a nyugati kultúra oly kecsesítő formákban tárul a pogányság elé, hogy befolyásának ezen és ezen esnek áldozatul. Ifjúságunk máris modern nézetekkel telített, sőt a bolsevizmus is nagy igyekezettel hinti köztük ártalmas eszméit. Más oldalon a „feketék vallása” az iszlám hódít százazreket, és szemkápráztató pompájával a katolicizmus is sokakra hat. És ez a versengés bennünket is sietésre ösztönöz. Minden erőnkkel, s ha kell, nagy áldozatok árán

is oda kell hatnunk, hogy az üzenethirdetés gyorsabban haladjon ebben az országban. Gondoljatok ezekre kedves hívő társaim, ha a 13. szombaton szívetek és kezetek adakozásra nyílik.

1938. december 24.

Szükségletünk Tanganyikában.

Reinhard H. A Tanganyika-Misszió titk. és pénztárosa.

A nagy területnek csupán tizedrészén hirdettetik most az üzenet, és pedig nem a bennszülöttek hozzáférhetetlensége miatt; sem nem azért, mintha ők nem volnának fogékonyak az igazsággal szemben, hiszen főnökeik szinte könnyöngve kérnek iskolákat, misszionáriusokat és tanítókat, amit mi sajnos, teljesíteni nem tudunk.

Az elmúlt évek gazdasági katasztrófája mivűnket oly közelről érintette, hogy e távol eső területnek évek óta csak igen kicsiny támogatást nyújthatott. Ilyen körülmények között új állomások nyitására pedig szó sem lehetett,

mert meglévő állomásainkat is csak a legnagyobb és legelővigyázatosabb takarékoskodással tudtuk csak fenntartani. Belsőszülött testvéreink, kik a mű előrehaladását mindenkor szívükön viselték, szinte kettőzött hűséggel adták le tizedeiket és áldozni-valójukat. Így ennek is köszönhető, hogy Isten a múlt évben egészen különös jó lélekaratást adott. A barátok és keresztelendők osztályai szinte napról-napra növekednek, amely tényleg arról győz meg bennünket, hogy közép- és dél Tanganyikában új állomásokat kell nyitnunk. A közelmúltban minden ilyen irányú törekvésünket fel kellett adnunk; ám erősen hisszük, hogy az új évben, otthoni testvéreink kiadós segítségével végre megvalósíthatjuk azokat.

Az a reménységünk, hogy ebben az évben, jelenlegi állomásunkról 1600 kilométernyi távolságban Tanganyika déli részén, a jövőben pedig Közép-Tanganyikában nyithatunk új állomásokat. Nagyon szeretnénk állomásunkat a déli részen mindjárt az esőzések után építeni, ám tudjuk, hogy állomásunk sorsa egyelőre testvéreink kezében van. A déli rész emberei sürgetőn hívnak bennünket, s én hiszem, hogy ezúttal nem fognak csalatkozni.

Hadd tudja meg minden gyerek

*Hadd tudja meg minden gyerek,
Hogy Jézus földre szállt,
S hogy minden gyereket szeret,
Keresztényt és pogányt,
Ha látsz egy kis cigányfiút
Amott az útfélen,
„Jézus reánk vár“, mondd neki,
„Oh jöjj te is velem“.*

*Nézd Afrikát! Kis négek
Rabságba' nyögnek ott,
De Jézus jön s rabláncaik
Széjjeltörnek legott.
S örülnek ők, mert itt az Úr,
A mindent gyógyító,
Sötét szívök megmossa jól
S fehér lesz, mint a hó.*

*Lám, Indiában sok gyerek
Bálványt imád ma még,
Segítetek, hogy hallja meg
Az Úr örömhírét,
S ne légyen gát hitünk előtt,
Se föld, se tengerek,
Hirdetni ezt Kínában is:
„Oh, jertek gyermekek!“*

*Minden sziget az Úrra vár,
Sok nép távol s közel,
S a pusztaság arab fiát,
Öt sem felejtjük el,
Sem azt, hogy drága Jézusunk
Zsidó volt s köztük élt
S hogy szíve most is hön dobog
Izrael népéért.*

*Oh, mennyi munka vár reánk,
Magyar föld gyermeki,
Mert Jézus hi, legyünk övé,
S szolgáljunk Önéki.*

Ford.: Vargha Gyuláné.

ARATÁSI HÁLAMUNKA

1938

„Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön aratókat az aratásba!”

Amilyen esős volt az idei aratási évad, olyan sok viharfelhő borítja ez ősszel a világot. Amint aggodalommal tekint ki az aratását féltő gazda a boruló égboltra, olyan aggodva néz ki az adventi nép a zűr-zavaros viharfelhőkre, mely a világ aratását, az evangélium hirdetését, drága lelkek begyűjtését veszéllyel fenyegeti. „A világ minden táján férfiak és nők tekintenek vágyakozva az ég felé. Imákkal és könnyekkel együtt könnyörgések szállnak az ég felé oly lelkek kebléből, akik világosságért, kegyelemért és a Szentlélekért sóhajtoznak. Sokan Isten országa előtt állnak, várva a begyűjtésre.

Ne tegyünk-e különös erőfeszítéseket azokért, akiket Isten kegyelme rajtunk keresztül meg akar hívni? A kegyelem ideje nemsokára lezárul, a föld népei megharagszanak, a missziómunkára nyíló alkalmak máris fogynak és az evangéliumi megbízás nemsokára véget ér.

Meg vagyunk győződve, hogy összes testvéreink, megértve Jézus misszió-parancsát, örömmel fogadják ezt a szolgálatra nyíló újabb alkalmat. Bizalommal tekintünk hűséges tagjaink felé és hisszük, hogy mindenki meg fogja tenni ez aratási hála-hadjáratban a tőle telhetőt, akár az iratok elterjesztése által, akár személyes áldozat árán is.

E munka nemcsak a távoli misszióterületeken fog gyümölcsöt teremni, hanem az iratok, a személyes érintkezés és azt követő munka révén sok drága lélek hallja majd meg Isten felszólítását itt az országban: *Fussatok ki, én népem, Babilonból!*

Aki azt mondta, hogy kérjünk aratókat az aratás Urától, Ő, küldetés befejezése előtt irántunk bizalommal telve így imádkozott: „Amiképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.” E szent küldetéshez hűek kell legyünk e alkalommal is!

A Magyar Unió
belmisszió osztálya

Szeretett Testvéreink és Barátaink!

az A. H. M. célja: tagonként 15.— P

munkásonként 55.—, 80.— P

Területenként: Középmagyar Terület 6,900.— P

Keletmagyar " 5,200.— P

Nyugatmagyar " 2,900.— P

Magyar Unió 15,000.— P

NAGYOBB MUNKÁT RÖVIDEBB IDŐ ALATT!

ADVENTHIRNŐK a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye.

Kiadásért felelős: Jenik Gyula. Szerkeszti: Veszolovszky Gyula

Egyes szám ára 20 fillér.

Gyarmati és Bósz, nyomda Budapest. — Felelős: Bósz F.